

FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

SR Nemačka 3,5 DM

BUG KASIDI I KID

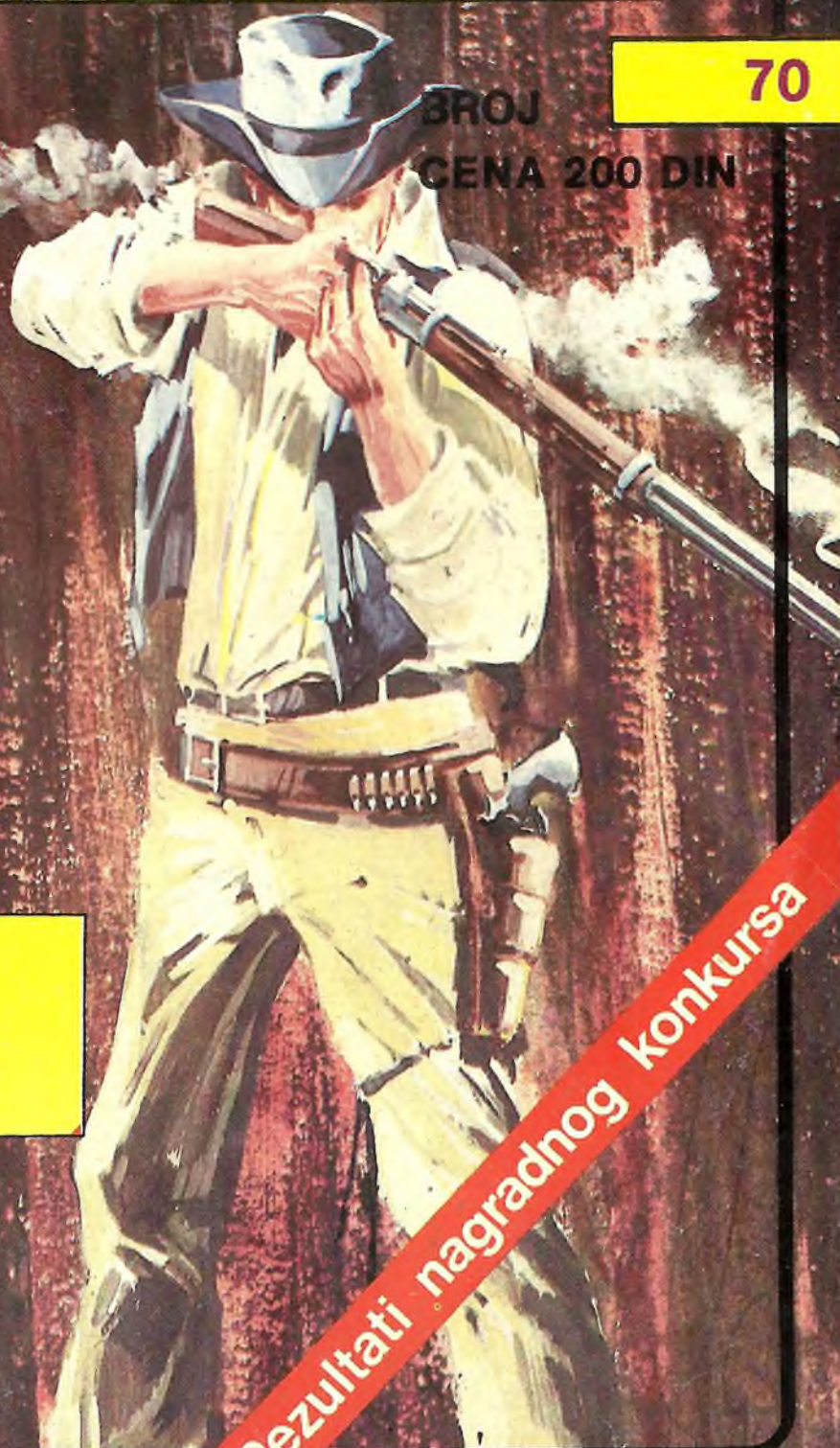
70

BROJ

CENA 200 DIN

ZLATNI VOZ
ZA SANTA FE

Rezultati nagradnog konkursa

BUČ KASIDI I KID

Teks Gordon

ZLATNI VOZ ZA SANTA FE

SERIJA
BUČ KASIDI I SANDENS KID

Teks Gordon
ZLATNI VOZ ZA SANTA FE

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje M. Lošić

Lektor:
Mica Trifunović

Recenzija:
Slobodan Lukić

Korektura:
Branka Čojbašić

© 1987. DEN PRESS

BUČ KASIDI I KID — 70 — JUN 1987. GOD. — CENA 200 DINARA. Izdaje NIRO »Dečje novine« 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik: Mirjana Šterijevski. Urednik: Borivoje Lošić. Izdavački savet: Anđelka Milojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić, Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović, Miroslav Joković, Miladin Marković, Krste Zlatevski, Nada Maksimović, Ružica Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gorko Štulović, Svetlana Mijatović. Telefoni: (032) 712-247 lokal 28 uredništvo i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK U Gornjem Milanovcu: 61811-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu 60811-620-16-257310-03292. Štampa »Litopapir«, Čačak.

Teks Gordon

ZLATNI VOZ ZA SANTA FE

Dvojica muškaraca sedela su u prostranoj sobi osvetljenoj pri gušenim svetlom velike lampe koja je stajala u uglu sobe. Plavičasti dim ispunjavao je dobar deo prostorije ali oni to kao da nisu primećivali.

Jedan od njih dvojice bio je visok, krupan pedesetogodišnjak, prореđene kose i dugih zulufa. Nosio je po meri krojeno odelo od engleskog štofa. Još jednom je pogledao svog sagovornika i osmehnuo se.

— Frenk ne misliš valjda ozbiljno da ono zlato šalješ običnim vozom za Santa Fe?

Frenk Liston se nadmoćno osmehnuo. Bio je to čovek prijatnog izgleda, takođe lepo obučen i tek za godinu-dve stariji od svog sagovornika.

— Mislim Čede, zašto ne bih?

Vi koji dugo živite ovde na Zapadu po malo preterujete sa tim vašim odmetnicima i banditima. Čoveče, to je vreme prošlo. Da bih to dokazao i tebi i onima iz kluba odlučio sam da pošaljem zlato za Santa Fe običnim vagonom. Uostalom to je već dogovoreno. Položili smo i opklade — odgovori mu Frenk Liston, novopečeni bankar iz Laramija.

Liston se sa porodicom naselio u Larami tek pre mesec dana i odmah je stekao širok krug poznanika. Čeda Krozbija znao je još od ranije dok su zajedno pohađali koledž na istoku. Na njegov poziv odlučio je da dođe u Larami, u Teksasu i da tu otvori banku. Bio je to čovek avanturističkog duha, pravi hazarder. Zahvaljujući

baš takvoj svojoj prirodi uspeo je da stekne znatan imetak, a onda je odlučio da krene na zapad jer ga je sve veća gužva po gradovima prosto gušila.

Kako je uopšte došlo do toga da se povede reč o slanju zlata običnim vozom?

Neko je u šali rekao prilikom otvaranja Listonove banke u Laramiju kako će banditi sada imati koga da orobe. Liston se na to samo nasmešio.

— Bolje da nađete profesionalne čuvare za vašu banku i neki savremeniji sef od tog koji ste kupili zajedno sa bankom. Njega su u poslednjih deset godina lopovi najmanje tri puta obijali — rekao mu je trgovac Marvin.

— Mislím da preterujete, prijatelju. Te priče o banditima su prošlost. Ovo je novi vek, novo društvo. Čitao sam u novinama kako se banditi mogu naći još samo dole na granici i u Meksiku. Ovde u Teksasu ima sitnih lopova, ali onih pravih više nema — uzvratio im je Frenk samouvereno.

Tada mu priđe jedan od članova gradskog odbora i poturi mu pred lice nekakve novine.

— Ko su onda ova dvojica kad tako uporno tvrdiš da pravih lopova više nema?

Frenk Liston izvadi naočari iz unutrašnjeg džepa kaputa, namesti ih na nos i zagleda se u ponudene novine.

— Poznati odmetnici Buč Kasidi i Sandens Kid opljačkali banku u malom stočarskom naselju Grin Valiju — pisalo je u naslovu.

Negde u sredini teksta nalazila se loša slika dvojice muškaraca. Slika je očigledno bila sa neke poternice jer su se pri vrhu još uvek nazirala slova one poznate rečenice sa svih poternica »Traži se...«.

— Kadašnje su ove novine?
— upita Frenk umesto odgovora.

— Od prošle nedelje.

— A gde se nalazi to naselje?... taj Grin Vali.

— Gore na severu države, možda nepunih trista kilometara od nas — nastavi član gradske uprave.

— Dobro, a ko su ta dva momka, taj Kasidi i taj drugi, kako se zvaše...

— Kid. Sandens Kid — do baci neko.

— Dakle ko su ta dva junaka? — nastavi Liston dok se svi oko zgleđaše.

Tada mu priđe Čed Krozbi.

— To su ti dva opaka odmetnika kojima niko ništa ne može već dosta dugo. Jurili su ih

šerifi u gotovo svim državama, železnica je slala svoje agencije, agencija Pinkerton svoje detektive — i ništa. Oni i dalje napadaju čas ovde čas onde. Jednom je to banka drugi put voz.

Frenk Liston se uozbilji.

— Kažeš niko nije uspeo da ih uhvati? Pa dobro hajde sad da im namestimo pristojnu zamku. Poslaću zlatni tovar vozom za Santa Fe. Takav mastan mamac će ih svakako privući. Neka šerif organizuje lju de i kada se ta dva džentlmena pojave neka ih zgrabi. Prosto zar ne?

Ljudi se uskomešase. Čed Krezbi razočarano huknu i ode u drugi kraj sobe. Kada su se zvanice razišle posle sat vremena on priđe prijatelju zagrali ga oko ramena i reče:

— Frenk šta ti je trebalo ono maločas. Sada ćeš da služiš za podsmeh čitavom gradu...

— Zašto, molim te?

— Kako zašto? Pa čoveče svi znaju ko su Kasidi i Kid. Zar misliš da im ranije nisu postavljane slične zamke? Zar misliš da su i oni tako naivni da bezglavo ulete i stave glave u pripremljene omče? Najbolje da sve to zaboraviš i kažeš lju dima da si se šalio.

Frenk Liston se uozbilji.

— Čede ne pada mi na pamet tako nešto. Mislio sam ozbiljno o onoj pošiljci i ispuniću ono što sam rekao. Koliko sutra razgovaraću sa šerifom i izneću mu svoj plan. On neka vidi šta će i kako će dalje. I, nemoj da me ubeđuješ da grešim. Odlučio sam i tačka. Uostalom imam toliko para da mogu da reskiram nešto zlata. U svakom slučaju moja banka i sve moje blago su dobro osigurani.

Krozbi htede nešto da kaže ali samo odmahnu rukom i naпусти veliki salon.

Od tada je prošlo desetak dana ali ništa se novo nije dogodilo. Šerif Ričard Kodi je službeno bio odsutan pa Frenk nije mogao da mu izloži svoj plan.

Čed Krezbi je već pomislio da će se njegov prijatelj opametiti i konačno odustati od lude zamisli — ali grdno se prevario. Kada se šerif Kodi konačno pojavio u Laramiju Liston je odmah pošao do njega. Prvih nekoliko minuta šerif ga je samo gledao kao da ne može da shvati šta mu novi žitelj Laramija govori a onda mu reče:

— Mister zlato je vaše, a ovo je slobodna zemlja u kojoj svako može sa svojom imovi-

nom da radi šta hoće. Dakle, toliko o tome. Što se tiče vaše namere da na takav način pomognete u hvatanju dvojice odmetnika — o tome još može da se popriča.

— Taj deo prepuštam vama. Ja ću da obezbedim zlato i plaćam prevoz a o ostalom odlučite vi. Skupite ljude, pripremite zamku i sve ostalo. Važi?

Kodi samo zaklima glavom.

— Znači dogovoreno — gotovo uskliknu Liston trljajući ruke?

— Da, dogovoreno je. Sačekaćemo nekoliko dana dok se dogovorim sa određenim ljudima. Javiću vam kada zlato može da krene.

Prošlo je još nekoliko dana pre nego što je šerif Kodi pozvao bankara Listona u svoj ured i saopštio mu da je sve spremno i da tovar može da krene u subotu.

U sredu uveče Čed Krozbi je došao kod prijatelja Frenka Listona da pokuša još jednom da ga odvrati od njegove zamisli.

— Znači više ne vredi da te ubeđujem, Frenk?

Liston priđe prijatelju i stavi mu ruke na rame.

— Čede, koliko se dugo nas dvojica poznajemo? Dvadeset, trideset godina? Znam da si mi

prijatelj i da mi želiš dobro. Ali shvati ja reskiram veoma malo, a mogu mnogo da dobijem. Ako uhvatimo bandite oslobodićemo se napasti, biće to dobra reklama za moju banku a biće i para od hvatanja odmetnika. Znaš, pregledao sam neke poternice i saznao da njihove dve glave vrede čitavu gomilu zelembaća. Kao što vidiš isplati se. Konačno tu su i opklade. Prvo sam se sa ljudima kladio onako, šale radi, ali to je veoma brzo postao pravi posao. Sada su uložili deset prema jedan protiv mene. Međutim, nešto mi govori da ću pobednik biti ja.

Zadubljeni u razgovor njih dvojica nisu primetili suvonjavog čoveka koji se iza paravana pripremao da im donese piće i kafu.

Džonatan Keri bio je kućni sluga. Ovaj mršavi Englez pobegao je iz rodne Britanije pre deset godina pošto je bio umešan u provalu u kuću jednog plemića u kojoj je služio. Jedno vreme radio je u Njujorku kao batler a onda je odlučio da krene na Zapad i potraži bolji život. Pokušavao je sa nekoliko poslova i svaki put bi propao. Najzad se kod Listona zaposlio kao kućni poslužitelj. Imao je iskustva, znao je da

se ponaša i konačno znao je posao.

Liston je bio zadovoljan i sve je teklo normalno.

No kada je prvi put čuo da se njegov poslodavac sprema da pošalje tovar zlata za Santa Fe, po njegovoj glavi počele su da se komešaju čudne ideje.

Kako je vreme odmicalo tako su te ideje postajale sve konkretnije. Možda će taj zlatni tovar konačno da izmeni i njegov život i donese mu blagostanje o kakvom je neprekidno sanjao.

Setio se Karla Tankreda sa kojim je iz Njujorka stigao na Zapad. Karlo je bio doseljenik iz Italije, prvi kriminalac, čovek koji bi bio u stanju da ubije za šaku sitniša. Rastali su se baš tu u Laramiju. Karlo je otišao dalje prema granici i tamo se priključio nekoj bandi. Ostavio je adresu i rekao Džonatanu da mu se obavezno javi.

I eto, došao je trenutak kada je batler Džonatan Keri odlučio da svoju sudbinu veže za sudbinu italijanskog bandita Karla Tankreda.

Nakašljao se pre no što je izašao iza paravana, ali dvojica muškaraca se gotovo i ne osvrnuše na njega.

— Hvala Džonatane — reče Liston gotovo mehanički kad batler spusti poslužavnik sa pićem i kafom.

— Još nešto ser?

Liston samo odmahnu rukom i batler se dostojanstveno pokloni, okrete se na petama i napusti sobu.

— Znači u subotu — reče Krozbi razočarano.

— Da, Čede, krećemo u subotu uveče. Idem i ja.

— Pa kad je već tako onda idem i ja sa tobom. Ionako ne mogu da sedim skrštenih ruku i čekam da vidim šta će se desiti.

Znači u subotu uveče kreću — mrmljao je za sebe Džonatan Keri. Pa lepo da javim ja Karlu... ili, ne... možda je bolje da pođem do njega. Da, da to je bolje. Tražiću slobodne dane, a kad zlato bude na ške — više neću ni da se vraćam.

*
* *

Do sastanka sa novim ortakom meksikanskim banditom Pedrom Ramirezom ostalo je još dva dana. Karlo Tankred odlučio da ih iskoristi i poboljša svoje imovno stanje. Ova-

kav kakav je sada izgledao svakako ne bi ostavio bogzna kakav utisak na svog budućeg kompanjona. Zato odluči da negde ukrade koju paru i obnovi garderobu.

Dugo se vrzmao po malom naselju Steun Vali, ali uzalud. Prvo bilo je mnogo ljudi na ulici a i šerif se svaki čas muvao od jedne do druge prodavnice. Na malenu banku nije smeo ni da pomisli. Već htjede da dignе ruke od nauma kad ugleda ko la nekog sitnog rančera koji je upravo izašao iz banke i sa da se smeštao na vozačko sedište. Pored njega već je sede la mršava sredovečna žena. Do Karla dopre odlomak njegovog razgovora.

— Dobio sam zajam Marta. Nije mnogo ali pomoći će nam da se izvučemo dok...

Karlo više nije slušao. Požurio je do konja pa kada je video na koju stranu je krenuo rančer on potera konja spored nom uličicom i začas izbi na otvorenu poljanu. Okrenuo se samo jednom kako bi prove rio da rančer ide u istom smeru a onda požuri da na pogod nom mestu napravi zasedu.

Nije morao dugo da čeka. Konja je sakrio iza jedne stene a sam sedeo pokraj puta, kada iza okuke začu kotrljanje ran

čerskih kola. Još maločas zamazao je lice prašinom a iz bezazlene posekotine koju je tog trena načinio oštrim nožem obrisa krv i razmaza je po čelu. Čovek bi mogao da se zakune da je nedavno pretrpeo nekakvu nezgodu.

Isto to su pomislili rančer i njegova žena.

— Oooo — povika rančer i zaustavi zapregu.

Istog časa je skočio sa sedišta i prišao Karlu.

— Šta se desilo, stranče? Samo polako sad ću ja da ti pomognem. Marta, dodaj mi ču turu sa vodom.

Nesrećni rančer se saže kako bi pomogao Karlu da se pri dignе. Istog časa oštar bol pogodi ga sa leve strane grudnog koša.

— Marta... beži... be...

Dalje nije stigao ništa da kaže. Veštim pokretom Karlo mu preseče vrat i izmače se kako bi izbegao pravi vodoskok krvi.

Paralisana strahom i onim što je videla Marta nije mogla ni da se pomeri ni da vikne. Samo je stajala širom otvorenih očiju dok su joj se usne bezglasno pokretale.

Kada se rančerovo telo umiri u prašini Karlo mu brzo ispipa džepove. Lako je našao

smotuljak zelenih novčanica u-vijenih u priznanicu. Strpa smotuljak u džep a onda se okrete ženi. Bila je mršava, ne uredno obučena, bleđa — ali dodavola on je poslednji put imao žensko pre tri meseca.

Marta se nije otimala. Nije reagovala ni onda kad Karlo jednim potezom iskida njenu jedinu haljinu, strže joj sa tela podsuknju i baci je na tvrdu zemlju.

— Prokleta ženturačo, kaži bar nešto, viči, brani se — psovao je Karlo koga je ovako mrtvilo dovodilo do besa.

No sve je bilo uzalud. On se ipak baci na mršavo telo i divljački prodre u ženu.

Kada je ustao Marta ga je, i dalje gledala širom otvorenih očiju.

— Svidelo ti se, ipak, zar ne?
— nasmeja se Karlo.

Žena poče da se smeje, isprva tiho a onda sve glasnije dok najzad taj smeh nije prerastao u histeriju.

Razbojnik se zbuni. Onda poče da viče, da preti, psuje. Žena ga uopšte nije primećivala. On se okrete i iz kola iščupa podeblji kolac. Zamahnu njime i udari poludelu ženu posred glave. Tup udarac krcka nje kostiju i dug jecav uzdah označiše kraj ženinog života.

Neko vreme Karlo je stajao zadihao, a onda podiže beživot na tela na kola i potera konja dalje od puta. Terao je sve dok nije naišao na jarugu kojih de setak metara. Ispregnu izvotinu a kola gurnu u jarugu.

Sat kasnije jahao je na jugozapad vodeći konja na kratkom konopcu. U džepu je imao pet stotina dolara a i za konja će dobiti bar još pedesetak. Plen taman dovoljan da mu obezbedi ono što je želeo.

*

* *

Banda Pedra Ramireza već dva meseca nije uspela da dođe do nekog većeg plena. Ljudi su postajali sve nezadovoljniji a autoritet Ramireza kao vođe bio je poljuljan.

— Pedro, ljudi su nezadovoljni i nervozni. Svaki čas se tuku. Bojim se da će družina da se raspadne ako uskoro ne nađeš neki dobar posao — obrati mu se jedno veče njegov prvi pomoćnik Pako Delgado.

— Ha, i ja sam nervozan, mogao bih i ja da se pobijem ili da nekog ubijem. Sačekaj još malo. Imam dogovoren posao sa jednim gringom. Možda

će najzad da nam krene. Strpite se. Reci to i ostalima.

Međutim i sam nije baš mnogo verovao u te nove poslove — ali kako nije imao ništa drugo u planu odlučio je da se još jednom vidi sa Karlom Tankredom kog je upoznao pre desetak dana.

Dok su njih dvojica razgovarali polako im se primicao Fernando Rej koga su svi u družini zvali Loko (Ludi) što zbog njegove bezumne hrabrosti što zbog toga što je sve češće imao napade epilepsije. Bio je to momak od dvadesetak godina, momak koji ne samo da nije znao ko mu je otac već nije znao ni ko ga je rodio. Nikoga nije voleo osim konja i kolta.

— Šta hoćeš Loko? — brecnu se na njega Pedro kad ugle da momka koji čučnu na korak-dva od njih.

— Pedro zašto nas ne vodiš negde? — reče momak suvo.

— Gde da vas vodim karamba, gde? Na sto milja okolo nema ničeg vrednog našta bi mogao metak da se potroši. Gde onda da vas vodim?

— Vozovi još uvek idu istim putem, ima još hacijenda na kojima može nešto da se ukrade, nego činimi se...

Momak napravi pauzu i uputi podrugljiv pogled svome šefu.

— Šta ti se čini? zareža Pedro i ustade.

Ruka mu dohvati dršku kolta. Znao je da je Loko najbrži revolveraš u družini i nije smeo da mu prepusti inicijativu. Momak shvati da je zatečen, ali on ne bi nosio nadimak koji je nosio i ne ustuknu.

— Čini mi se Pedro da se malo bojiš. Sada se zadovoljavaš flašom loše tekile i nekom starom senjorom. A, pre... ne, ne hombre, mislim da si ostario i da više nisi za vođu.

Poslednje reči koje je Loko izgovorio odjeknuše kao pucanj puške. U međuvremenu se još nekoliko bandita okupilo oko Pedra i druge dvojice.

Sada su svi čekali da vide šta će se desiti. Izazov je bačen Pedru pravo u lice. Svi su znali da će sada doći do obračuna i pitali su se samo ko će od dvojice muškaraca da ostane na nogama kada utihnu kanonade koltova.

— Znači tako... Loko. Ja sam kukavica?

Momak počeo polako da se diže.

— Jeste Pedro, omekšao si... da, hombre, ti si kukavica.

Za trenutak nastade tišina.

Loko se sasvim uspravio. Leva ruka visila mu je polusavijena iznad posrebrene drške kolta. Čekao je da Pedro prvi potegne. Bio je siguran da će pobediti. Ta on je odavno dokazao da mu u potezanju nema premca. Međutim, Pedro ih je sve prevario.

— Dobro, Loko, neka ti bude, samo ti si mrtav čovek — reče.

I dok su svi očekivali da potegne kolt on samo gurnu dršku nadole. Kolt sa futrolom istog trena sunu naviše i dva narandžastocrvena plamčica su nuše kroz otvor futrole.

Oba komada olova pogodiše cilj. Jedan se zari Loku tik iznad opasača a drugi ga dokači na ono mesto gde se rebra razdvajaju i izlete na leđa.

Momak je umro sa začuđenim izrazom lica. Nikako nije mogao da shvati šta se zbilo.

I ostali su zbunjeno posmatrali momka koji se ispružio u prašini pred njihovim nogama. Kada su digli pogled Pedro je držao kolt u šaci.

— Da čujem, mućacos, ima li još nekog ko misli kao Loko?

Ljudi oboriše glave. Dakako da je među njima bar polovina mislila isto što i ubijeni revolveraš samo oni nisu bili lu-

di da glasno kažu ono što misle.

— Bueno! Rekao sam Paku da vam saopšti da krećemo u pohod, ali sada mogu to i sam da vam kažem. Upoznao sam jednog gringa i sutra idemo da se nađemo sa njim. Rekao je da mu treba družina za jedan veliki posao.

Ljudi živnuše.

— Pedro, ali on je gringo, zašto da radimo za njega — usudi se da upita jedan od bandita?

Ramirez ga prvo ošinu pogledom a onda se naceri.

— Pakito, ne radimo mi za njega nego on za nas, samo — on to još ne zna. Čim obavimo posao adios gringo — dobaci i pokaza rukom kao da nekome seče vrat.

Banditi počеше da se smeju kao ludi.

Nasmešio se i Ramirez. Osetio je da je u očima družine povratio stari autoritet.

— U redu ljudi, popijte šta imate pa u sedla. Krećemo kad popusti vrućina — naredi a on da se povuče sa Pablom u hlad kantine.

Delgado je video šta se dogodilo i to ga još jednom uveri da je Ramirez opasan čovek i da sa njim nikada neće biti na čisto.

— Pedro, ti znaš da sam ja tvoj čovek. Zajedno smo i kre nuli iz sela. Ovo što ću da te pitam kao prijatelj...

Ramirez pogleda najstarijeg člana družine. Nasmeši se.

— Mučite šta će biti ako gringo nema nikakav posao?

Delgado prvo zinu, a onda klimnu glavom.

— Da Pedro, to sam hteo da te pitam.

Ramirez bez reči ode iza šanka i odande donese nekakvu zakrpljenu torbu kakvu su no sili meksički pastiri. Stavi je na sto i pokaza rukom Delgadu da je otvori. Ovaj to učini i izvuče na sto nekakav paket uvijen u mastan papir. Polako odmota žućkasti papir i pred njim se ukaže dvanaest uredno spakovanih šipki dinamita.

Ništa ne shvatajući on pogleda Pedra.

— Los Alamos nije veliko na selje ali ima nekoliko trgovina dva saluna. Ako gringo ne bude imao nikakav posao za nas napraviću pakao od Los Alamosa. Porušiću sve što mi se nađe nadomak ruku, a onda ću da opljačkam dućane i salune i svakog kog budem uhvatio. Pustiću ljudima da pale, kolju, siluju — da rade šta im padne na pamet...

Delgado obori pogled. Znao je da je Pedro u stanju da učini to što govori. Stresao se od nekakve jeze. Ne, nije to bilo zbog žitelja Los Alamosa. Plašio se onoga što bi se desilo posle napada. Bio je siguran da će posle toga Meksiko postati tesan za družinu. Znao je da bi ih na sve strane gonili i gringosi i federales.

Neko vreme je ćutao a onda počeo da se osmehuje. Na kraju se nasmeja glasno.

— Sviđa ti se moj plan? — upita i Pedro osmehujući se.

— Hombre ti zaista znaš kako se pravi pakao.

Pedro dohvati novu flašu te kile, zubima iščupa zatvarač a potom poteže dugačak gutljaj. Oštra rakija pekla mu je grlo, palila stomak ali donosila je i zaborav i stišavala nervozu.

— Drži amigo, ko zna kada ćemo opet imati vremena da ovako na miru ispijemo flašu tekile — reče pružajući polupraznu flašu Delgadu.

Kada je dva sata kasnije sunce prevalilo zenit i počelo da se spušta ka planinama grupa od petnaestak jahača napusti selo i zaputi se prema severu, prema naselju Los Alamos. Po misao da će uskoro doći do ple

na grejala je srca ovih otpadnika od zakona.

*
* *

Tišina koja je nastala u maloj postaji značila je samo jedno: pakao!

Grmalj razbarušene kovrdža ve crne kose jednim potezom je odbacio od sebe teški hrastov astal, nogom je ritnuo klu pu na kojoj je do tada sedeo i sada je stajao raskoračen, stisnutih pesnica.

— To nije moguće. Niko ne može tako dobro da igra da bi me pobedio pet puta uzastopno — grmnu dubokim baritonom.

Momak kome su ove reči bile upućene nije ni trepnuo.

Kada je grmalj dohvatio sto između njih i odbacio ga u stranu plavokosi momak se samo malo ispravio na stolici. Sada mu je desna noga bila ispružena a futrola sa koltom slobodno je visila na desnoj butini.

— Mister, igra je bila poštena, bar s moje strane. Ako mi sliš drukčije — dokaži.

Glas plavokosog nije bio ni jak ni preteći. Zato je i pogodio siledžiju i ostale kibicere.

— Šta ti sad to znači, do đavola? — upita crnokosi već po malo poljuljan.

Navikao je da pred njegovim izgledom ustukne svako ko mu se nađe na putu. Ovaj plavokosi momak negovanih brkova i nešto duže plave kose, obučen poput dendijsa sa istoka, međutim, nije ni trepnuo. Čak ga i sumnjiči.

— Pitao sam šta ti znači to što si rekao?

Plavokosi ga mirno pogleda a onda gotovo blago reče:

— Mister, ko se odluči da mućka dok igra poker mora to dobro da nauči, ili...

Grmalj proguta knedlu, obriša čelo ogromnom šakom, a onda, pošto još više ukopa pete u zemljani pod reče.

— Ili šta... kicošu?

— Pa ili ga uhvate ili...

Iznerviran ovakvim govorom nepoznatog protivnika grmalj gotovo vrisnu.

— Ili šta prokleti namazan-ko?

— Ili je budala a to znači — mrtav čovek!

Posle ovih reči nastade grobna tišina. Činilo se da je još teža posle gromoglasnih ptianja crnokosog diva.

— A, šta sam ja po tebi? Budala ili... ili mrtav čovek?

Plavokosi lagano ustade. Na mestu šesir »kalifornija« navla čeci obod na čelo a onda se pogled njegovih bistrih, hladnih zelenkastoplavih očiju zaustavi na zenicama gorostasa.

— Mister, to zavisi samo od tebe. Pustio sam te da varaš jer si slab u tome. Pobedio sam te čisto. Ako ti misliš drukčije onda si ili budala ili mrtav čovek.

Tišinu naruši samo zveckanje čaša na stolu koji dvojica kaubojja pomeriše u stranu kako bi se sklonila sa moguće putanje kuršuma. Sada je svima bilo jasno šta sledi.

— Ti si prokleti revolveraš, eto šta si ti. Ali Dik Parlon se ne boji takvih. Ostavi to gvožđe i izađi napolje pa ću golim rukama da ti polomim svaku kosku.

Plavokosi se osmehnu.

— Mister, ja nisam budala. velika usta i gubi se odavde Ili potegni kolt ili začepi ta dok još možeš.

Div poče da otresa glavom. Nešto u očima plavokosog opominjalo ga je da se povuče, zaboravi sve — i ostane živ.

Plavokosi sačeka čitav minut a onda klimnu glavom.

— Ipak si manja budala nego što mi se učinilo — reče i saže se da sa zemlje pokupi

nekoliko srebrnjaka koji su pali kada je crnokosi div srušio sto. Ipak nije skidao pogled sa protivnika.

Kada je pokupio novac krete mirno prema izlazu. Jasno je čuo teško disanje i po načinu na koji je ovaj udisao i izdisao vazduh shvati da će ga na pasti.

Nije se prevario. Načinio je još dva koraka kada crnokosi div poteže kolt i vrisnu.

— Umri pseto kicoško. Umri!

Njegov kolt grmnu ali meta više nije bila na istom mestu. Plavokosi se odmah savio i bacio u stranu. Još u letu njegov kolt izlete iz futrole i pucanj odjeknu malom polutamnom prostorijom. Pogođen posred čela gorostas se zanjihao. Padao je lagano kao neko visoko, staro deblo, kome korenje ne dozvoljava da se sruši. Najzad tresnu na zemljani pod a šank i flaše na njemu zatresoshe se.

Istog trenu ulazna vrata se širom otvoriše i na njima se pojavi momak, takođe plave kose i plavih očiju.

Čim ugleda plavokosog kockara kako izbacuje praznu čauru on upita.

— Kide, šta se desilo?

— Još jedna budala htela je da pokaže kako je veliki majstor u pokeru. Pošto nije uspeo hteo je da mi puca u leđa.

Dok je to govorio Kid pogleda ljude oko sebe.

— Tako je mister. Pucao si u samoodbrani. Parson je kriv za ono što ga je snašlo. Reći ćemo to šerifu — kad ga budemo videli — reče jedan monak bledeg lica.

Sandens Kid samo klimnu glavom, baci na šank srebrnjak i krete kroz otvorena vrata. Buč Kasidi odmah krete za njim. Bez reči pojahaše konje i odjahaše put juga.

— Izgleda da smo zavarali trag poteri, bar do sada reče Buč posle nekoliko minuta.

Sandens ne reče ništa. Onaj napad na banku u Grin Valiju nije bio mnogo uspešan što se plena tiče. U kasi nije bilo više od dve i po hiljade dolara. No kako su bili bez prebijene pare i to im je bilo dovoljno bar do sledeće prilike.

— Kažem do sada smo izbegli poteru ali bojim se da posle one pucnjave maločas neko ne kaže šerifu iz Grin Valija da smo prošli ovuda — nastavi Kasidi.

— Prestani da kukumavčiš. Grin Vali je najmanje sto milja odavde a toliko daleko ne jaše ni jedna potera. Bolje mi sli šta dalje — brecnu se Sandens Kid.

Kasidi počeo da premeće po sećanju koji se gradovi i naselja nalaze pred njima. Ako nastave pravo stići će do Laramija. On međutim nikada nije voleo da jaše pravolinijski. Odluči da prvo malo skrenu s puta prema istoku pa tek onda da nastave prema Laramiju. Kada je skovao plan on reče Kidu.

— Idemo prvo do Stilvotera. To je mirno naselje. Tu ćemo da se odmorimo nekoliko dana a onda nastavljamo na jug. Larami — Santa Fe — Meksiko. Znaš, zaželeo sam se meksikanske hrane i čikita — dodade Buč osmehnuvši se.

Kid samo klimnu glavom. On se retko prepirao sa svojim ortakom i prijateljem kada je bilo govora oko toga gde da krenu i šta da rade. Protivio se samo kada je bio suviše nervozan a to je bilo mahom onda kada su dugo izbivali van naseljenih mesta ili kada su rezerve viskija ili konjaka u njegovim bisagama postajale tanke.

*
* *

Frensis Label je prvi put pu tovala na Zapad, i prvi put je imala pred sobom zadatak za koji se pitala hoće li moći da ga obavi. Ova dvadesetpetogodišnja crnka, privlačnog tela i simpatičnog lica, na kome su se izdvajale samo hladne smeđe oči, radila je već pet godina za detektivsku agenciju Pinkerton u Njujorku. Za tih pet godina obavila je mnogo posla za svog poslodavca i postala jedan od viđenijih agenata Pinkertonove agencije. Međutim svi ti poslovi bili su igra-rija u odnosu na ovaj posao koji je dobila pre nekoliko dana.

— Mis Label, putujete za Teksas. Ovde su vam sva uputstva. Kada stignete u Larami javićete se mesnom šerifu. Upamtite, on će biti jedina vaša veza. Za sve ostale vi ste slobodna žena, slobodna u svakom pogledu. Vaš zadatak je da pomognete u nalaženju i hvatanju odmetnika Sandens Kida...

Te reči koje joj je rekao lično Pinkerton još uvek su joj odzvanjale u ušima mešajući se sa jednoličnim kloparanjem točkova vagona u kome je se

dela udobno zavaljena u meko sedište.

Po stoti put za ovih nekoliko dana koliko je već bila na putu ponavljala je u sebi sve ono što je saznala o odmetniku. Kockar, revolveraš, bezobrazan kada oseti da je progonjen, ali isto tako elegantan, ume sa ženama i uživa velike simpatije srednjeg staleža za koji je, zajedno sa svojim ortakom Kasidijem, bio neka vrsta romantičnog junaka, poslednji od velikih odmetnika Zapada.

U agenciji je pregledala desetak poternica sa slikom poznatog odmetnika i revolveraša. Neke su bile jasne druge mutne i stare. Ipak ono što je videla bilo je dovoljno da joj se plavokosi odmetnik svidi, bar podsvesno.

Frensis je u agenciju Pinkerton došla sasvim slučajno. Bila je već na ivici prostitucije posle tragedije koja je zadesila njenu porodicu. Prepuštena sama sebi u velikom gradu, bez poznanika i posle nekoliko dana gladovanja, zapavši u tešku depresiju, umalo nije nasela podvodaču. Tada se pojavio je dan Pinkertonov agent i zamolio je za pomoć. Pristala je i zaradila dovoljno za nekoliko dana života. Onda je odlučila

da svoje usluge ponudi agenciji. I tako malo-pomalo od manjih do sve većih poslova postala je pravi pravcati detektiv. Imala je veliku prednost nad ostalim nameštenicima jer je u to vreme bila jedina žena agent, a osim toga, bila je lepa i veoma obrazovana.

Sandens Kid... Sandens Kid odzvanjalo joj je u glavi u ritmu kotrljanja točkova. Poslednja vest o odmetniku stigla je iz Grin Valija.

— Kada budete otkrili Kida, otkrićete i Buča — rekao joj je Pinkerton. Ali, upamtite, vaš je zadatak samo da Sandensa odvedete u zasedu. Sve drugo obaviće drugi. On je opasan, a ne bih želeo da izgubim najlepšeg agenta — do dao je stari Pinkerton na kraju.

Napomenuo je da će joj hvatanje poznatog odmetnika doneti posebnu nagradu i dug odmor.

*
* *

Buč i Kid zaustaviše konje na maloj železničkoj postaji koja je služila samo putnicima okolnih rančeva jer se nalazila stotinak kilometara is-

pred Laramija. Odmorili su se jedan dan u Stilveteru a onda su nastavili dalje. Kasidi je bio siguran da je tamošnji šerif počeo nešto da sumnja pa je ubedio Kida da je bolje da odmah nastave. Na njihovu sreću šerif nije bio mnogo vredan i zaboravio ih je čim su napustili naselje.

Dok je Kasidi pošao sa konduktrom da smesti konje, Kid je potražio udobno mesto u vagonu. Kada je Kasidi pro našao ortaka u polumračnom kupeu, ovaj je već dremao. Buč se smesti preko puta Kida i zadrema već posle nekoliko minuta. Dao je dobru napojnicu konduktoru i tako obe zbedio i konje, i sebe, i Kida.

— Ne brinite, mister, naspaćete se do Laramija — reče mu crnoputi konduktar spuštajući tri srebrnjaka u džep.

Tog trenutka Frensis Label nije ni slutila da je od odmetnika deli samo tanka drvena pregrada između dva kupea. Sudbina je na taj način htela da pokaže nepredvidivu ćud.

Kada je jutro svanulo, lokomotiva je usporila teško brekćući i ispuštajući gust oblak dima. Pruga je na ovom delu išla strmim usponom i voz je gotovo mileo.

Kasidi je prvi osetio usporenje i probudio se. Stao je kraj prozora i zagledao se u predeo. Svuda unaokolo se pružala prostrana teksaška ravnica. Tamo napred bregovi, su se dizali. Strane su im bile ogolele ali su se nazirale i šume visokog drveća.

Nebo je bilo bez oblaka. Pred njima je još jedan vreli dan.

Kucanje na vratima kupea trže ga iz razmišljanja.

— Dobro jutro, nadam se da ste lepo spavali i da će vam šolja tople kafe goditi — veselo je govorio crnac.

Miris kafe natera i Kida da otvori oči. Dohvati šolju a onda pun nade prozbori.

— Ako mi sada ponudite i čašicu dobrog pića, reći ću da ste najbolji kondukter na svetu.

Krupni Crnac se još jednom osmehnu a zatim, kao u poverenju, reče vadeći iz džepa mantila punu flašu.

— Ser, ovo je samo za posebne putnike — reče i zaverenički se osmehnu.

Kid prihvati flašu, otvori je i poteže gutljaj. Kada oseti prijatnu toplinu i ugodan miris kvalitetnog konjaka, reče Kasidiju.

— Prijatelju, plati ovom do brom čoveku.

Crnac se isprva namršti kad shvati da plavokosi nema nameru da mu vrati flašu, ali, kad ugleda navčanicu u ruci, samo se osmehnu.

— Jes ser, na mene možete da računate. Samo recite šta želite i Sem će da vam stvori — reče radosno podižući šaku do kartonskog štitnika na crnoj kapi.

— Baš sve što poželimo, prijatelju — bocnu ga Kid?

— Pa, skoro sve... mislim što mogu — reče Sem a onda kao da se priseti. — Do vas u kupeu nalazi se jedna dama. Putuje sama, a veoma je lepa.

Njegove velike oči zakolutaše.

Kid se uspravi na sedištu.

— Od kada je sa nama? U vozu?

— Ušla je pre vas, gore, na granici...

— I ti mi to tek sada kažeš?

— Ali, mister... pa... vi ste odmah zaspali, a ja ne mogu da znam šta se vama mota po glavi — uzvratu Sem zbunjeno.

— Dobro je, dobro, dobri čoveče. Bolje ikad nego nikada. Nadam se da u tom ibriku ima još kafe? Ima, dobro. Daj ga

ovamo i daj čistu šolju. Tako, sad me pusti da te zamenim — reče Kid brzo.

— Ali, Kide... — pokuša Buč da ga zaustavi.

— Pametnjakoviću, mislim da je vreme da pogledaš šta rade konji. I tako se u to bolje razumeš od mene.

Kasidi odmahnu glavom a zatim krete ispred Kida.

— Ser, ja sam već namirio konje, i...

— Svejedno, prijatelju, kad onaj kaže da idem, to znači -- idem. Uostalom, ionako nemam šta da radim. Kada stižemo u Larami?

— Pa, oko podne ako sve bude u redu.

Kid pokuca dva tri puta na vrata i sačeka.

— Da, ko je to? — začu uskoro sanjiv glas.

— Vaš sluga, madam. Stiže kafa — reče Sandens i skide šešir gurnuvši ga pod ruku.

— Trenutak — začu ponovo ženski glas.

Pokušao je prema boji glasa da odredi godine i lik žene. Minut-dva kasnije vrata se otvoriše. Iznenadenje je bilo obostrano.

Frensis je očekivala suvonjavog konduktera, ili onog visokog Crnca koji joj je pomogao da smesti stvari, a pred

njom je stajao zgodni plavokosi momak, gologlav i nasmejan.

Kid je čuo od konduktera da je njegova susedka lepa, ali ova je bila više nego lepa. Ona je jednostavno zračila nekom lepotom što poznati odmetnik već dugo nije video.

— Ali... vi... vi niste kondukter — najzad procedi Frensis?

— Da li vam to smeta? Uostalom ni vi niste onakvi kako sam vas zamislio.

— Ne, ne smeta mi... A šta je to rekao kondukter?

Kid se osmehnu poznatim dečaćkim osmehom.

— Mogu li to da vam kažem unutra? Kafa će da se ohladi na ovoj promaji.

Frensis se nesvesno pomače u stranu i Kid uđe. Pošto joj nali šolju kafe, nastavi.

— Dakle, onaj veliki Crnac je rekao da se u kupeu do mene nalazi jedna usamljena, lepa žena, a to nije istina.

Frensis diže jednu obrvu.

— Nije istina?

— Nije. Vi niste lepi. Vi ste čarobni.

Frensis oseti kako je čudni žmarci podilaze, ali se brzo povratio.

— Mister, hvala vam za kafu, ali ja ne podnosim name-

tljivce koji pokušavaju da se dodvore svakoj ženi na koju naiđu. Molim vas da napustite moj kupe.

Kid se uozbilji. Šta je očekivao od nepoznate saputnice? Zar je mislio da je laka?

Odmah je ustao.

— Mislim da je u pitanju nesporazum. Hteo sam samo da budem pažljiv prema vama. Oprostite ako sam poremetio vaš mir — reče, nakloni se i napusti kupe.

Frensis htjede da ga zaustavi, ali bilo je kasno. Plavokosi je već otišao.

— Glumićete slobodnu ženu, slobodnu u svakom pogledu — rekao joj je Pinkerton pre ne koliko dana.

Bože, napravila sam grešku. Šta ako mi se dogodi to kad sretnem onog odmetnika. Taj sigurno nije navikao na poštene žene, a ovako svakako neću moći da mu se približim. Hajde mala moja, odmah ispravi grešku. Onaj momak ti je prilika da isprobaš glumačke sposobnosti. Njemu ništa ne fali. Čak je i simpatičan.

Frensis ustade. Iz male svilene torbice izvadi ogledalo i pudrijeru. Brzo se napudra, po pravi nekoliko nestašnih pramenova na čelu, a onda vrati pudrijeru u tašnu. Srebrna ku-

tija tupo odjeknu kad udari u dršku od slonovače na malom revolveru.

Kid je taman po drugi put podigao flašu kad na vratima začu slabašno kucanje. U prvi mah htjede da vikne ali shvati da to ne kuca muškarac. Brzo spusti flašu i ustade. Kada je otvorio vrata, ugleda na smejanu lice svoje susedke.

— Došla sam da vam se izvinim — poče Frensis prijatnim glasom. Maločas sam bila neprijatna, a vi pristojni. Eto, oprostite mi... malo sam umorna i nervozna. Mogu li da uđem?

Kid se odmače od vrata. Dok je prolazila pored njega, Frensis ga očeša grudima i on zadrhta. Oseti prijatni istovremeno opojni miris njenog parfema.

— Zar se ne bojite da ću da vas napadnem — neizdrža da je ne pecne?

— Ne, ne bojim se. Znam da ste pravi džentlmen. Zato sam i došla da vam se izvinim. Da mogu ponudila bih vam čašicu u znak pomirenja i, možda, budućeg prijateljstva — reče koketirajući.

Sandens sede kraj nje i ne gledajući dohvati flašu.

— Ako je samo piće problem, evo ga.

Uskoro su ćaskali kao stari poznanici. Kid u nekoliko navrata jedva izdrža da je ne zgrabi ali je ona veštim manevrima uspevala da ga drži na rastojanju. Ipak pazila je da ga ne odbije sasvim.

Jednog trenutka na vratima se ukaza lice Buča Kasidija, ali jedan pogled bio mu je dovoljan da shvati kako njegovo prisustvo u ovom trenutku ne želi ni jedno od dvoje putnika. On zato samo promrsi nekakvu psovku i vrati se istim putem kojim je i došao. Usput sreće Crnca i reče mu da ne uznemirava putnike. Pri tome mu nedvosmisleno namignu i Crnac se široko osmehnu.

*
* *

Karlo Tankred obučen u novo odelo, okružen trojicom tek vrbovanih ljudi sedeo je u najvećem salunu u Los Alamosu i čekao da se pojavi njegov budući kompanjon. Nameravao je da odmah kaže tom odrpanom Meksikancu ko je pravi gazda. Zato je i unajmio trojicu probisveta. Nije okolišao. Prišao im je i rekao kada su ostali sami za stolom.

— Momci pošto smo iste gore list da ne okolišemo. Meni trebaju momci koji malo pitaju a mogu mnogo da pucaju, brzo da jašu i krenu i u vatru ako treba. Dakle, nudim vam posao. Sve što sada mogu da vam kažem to je da vam neće biti dosadno, a biće i para. Dakle?

Trojica probisveta nisu dugo razmišljala. U tome im je pomogla i flaša viskija koju im je Karlo poklonio.

— Moje ime je Čips, ovaj ovde levo zove se Kol a onaj tamo namršteni to je moj mlađi brat Vili — predstavi se dugonja rošavog lica.

— Ja se zovem Karlo. Dakle dogovorili smo se. Vi ćutite i radite ono što ja kažem a ja plaćam, O.K?

Momci samo zaklimate glavama.

— Predveče ćemo se naći sa jednim Meksikancem. On i nje govori ljudi će nam se pridružiti. Za početak očistićemo ovaj gradić a posle idemo dalje.

Možda bi Los Alamos zaista doživeo teško stradanje da se istog popodneva u njemu nije iz poštanske kočije iskrcao Džonatan Keri. Nekadašnjem batleru iz Engleske plemićke, kuće bilo je potrebno samo četrdesetak minuta da nađe neka-

dašnjeg poznanika. Isprva ga je zbunila nova odeća i uredan izgled Tankredijev ali sve ostalo bilo je isto.

— Vidi, vidi ko je to došao — povika Karlo i skoči sa svog mesta. Koji te vetar donosi stari druže.

Nenavikao na ovakve izlive intimnosti Keri malo ustuknu.

— Mislim da imam nešto za tebe... ovaj za nas — reče tiho tako da ga je čuo samo Karlo.

— U redu prijatelju, u redu. Naći ću ti prvo mesto da se odmoriš i okrepiš a posle ćeš mi sve potanko ispričati. Uzgred da te upoznam sa mojim momcima — dodade i upozna ga sa novim pajtašima.

Pola sata kasnije dok su se deli u sobici hotela Keri mu potanko ispriča šta je čuo u sobi bankara Listona.

— Džoni druže, i ne slutiš šta ta vest znači za mene za nas obojicu. Sada ću imati čime da zaludim onog prokletog Meksikanca. Nego, šta ti nameravaš kad uzmemo zlato? Hoćeš da ostaneš sa nama ili imaš nešto drugo na umu?

Keri se zamisli. Ni sam još nije odlučio šta dalje da radi.

— Ne znam, Karlo, još nisam o tome razmišljao. Vide-

ću posle kad pokupimo zlato — reče ustežući se.

— Kako hoćeš, Džone, kako hoćeš. Ja bih voleo da te imam kraj sebe. Ti si mi jedini prijatelj, znaš onim momcima ne možeš da veruješ. To je ološ poslednje vrste. Oni su dobri samo za pucanje, ali ne možeš mirne duše da im okreneš leđa. Zato bih voleo da ostaneš kraj mene.

— Ali Karlo ti znaš da ja i oružje...

— Ne mari, Džone, meni treba prijatelj a ne telohranitelj.

— Dobro, Karlo, popričaćemo o tome kasnije. Sada treba sve da pripremiš za akciju.

Iste večeri pun sebe Karlo Tankred dočeka Pedra Ramireza. Bandit je stigao u sam smiraj dana. Na ulasku u gradić razdvojio je družinu. Dve grupe ostale su u salunima na ulazu u grad a treća petorka krenula je sa njim na sastanak sa Karlom. U punom salunu nije im bilo teško da ostanu nezapaženi.

Jedno vreme ćutke su ispijali viski i posmatrali ljude oko sebe. Na njih niko nije obraćao pažnju. Najzad Karlo prvi progovori.

— Amigo, nadam se da imaš dobre ljude jer čeka nas ve-

liki posao. Najveći za koji si čuo — reče tiho.

— Amigo — uzvрати Pedro istim tonom — nema tog posla koji moji čikosi ne mogu da obave. Imam družinu najoštrijih i najbržih jahača koje si ikada sreo.

— Odlično. Onda nema sumnje da ćemo ovaj posao da obavimo na najbolji način.

— Hajde amigo, da čujem o čemu se radi?

— Zlato, prijatelju! O zlatu se radi. O mnogo zlata.

Kada je čuo tu magičnu reč »zlato« Ramirez gotovo poskочи na stolici. Oči mu zablistаше a usta se osušiše.

— Gde, kada, kako? — počе da pita mešajući čas engleski čas španski jezik.

— Hej, polako i ne viči. Može neko da te čuje — nasmeja mu se Karlo. Sve ćeš da čuješ kad dođe vreme. Hajde, nas dvojica idemo u malu šetnju. Za sada neka ovo o zlatu ostane među nama.

Petnaestak minuta kasnije Pedro Ramirez je znao za priču o zlatu.

— Amigo, dok ne vidim koliko ti i tvoja družina stvarno vredite plen delimo pola-pola. Pola meni i mojim momcima a pola tebi i tvojima. Posle

ćemo da delimo na drugi način.

Ramirez prvo htede da se pobuni ali brzo se seti da nema razloga da sada uznemirava novog ortaka. Zato se samo osmehnu.

— Si amigo, si. Nas dvojica smo šefovi. Drugi treba samo da slušaju.

Sada Karlo htede da se pobuni ali i on shvati da je još rano da preuzme vlast nad bandom pa se i on osmehnu.

— Si kompadre nas dvojica smo šefovi. Kako se mi dogovorimo tako će da bude. Hajdemo sad da dobro zalijemo dogovor. Sutra krećemo na put. Moraćemo brzo da jašemo da bismo stigli na mesto pre voza.

U prijateljskom razgovoru na staviše niz ulicu Los Alamosa, kujući istovremeno svaki za sebe plan kako i kada će da nasamari onog drugog.

*

* *

Kada je voz stigao u Larami Kid i Frensis su se već držali za ruke. Kasidi se i dalje nije pojavljivao. Izveo je konje iz teretnog vagona i jed-

nostavno krenuo za Kidom i prelepom neznankom.

— Imaš li rezervisan hotel?

— upita Kid.

— Nemam. Ovde sam prvi put i samo u prolazu. A, ti?

— Ah ja. Za mene ima mesta u svakom hotelu.

— Kako?

Umesto reči Kid izvadi iz džepa smotuljak novčanica.

— Ovo je najbolja preporuka za koju sam ikada čuo — reče.

Frensis se nasmeja. Odavno nije toliko uživala u društvu nekog muškarca kao sada u društvu ovog plavokosog momka.

— Hari — reče — još nisi rekao čime se baviš?

Kid zastade.

— Ničim i svačim, devojčice. Baš tako. Ničim i svačim.

— Kako to da shvatim?

— Porodica Longbaf radila je sve i svašta u životu. Isto je i sa mnom. Radio sam i sa bankama i poštanskim linijama pa i sa železnicom, i nikada nisam ostao na samo jednom od tih poslova.

— A sada, mislim u ovom trenutku?

— Sada sam na putovanju. Nedavno sam završio jedan poslić koji mi je omogućio da izvesno vreme provedem od-

marajući se. A, ti? — ako smem da pitam.

Frensis je već, imala spremljenu priču.

— Ja putujem kod prijateljice u Santa Fe. Ona se skoro udala i pozvala me je u goste. Ostaću kod nje neko vreme a posle verovatno opet nazad na istok.

Kada su se najzad smestili u hotelu ona se izvini i zamoli Sandensa da joj da vremena da se osveži i malo odmori.

— Važi, doći ću po tebe da idemo na večeru — reče Kid i galantno joj poljubi vrhove prstiju.

Ona zadrhta i brzo izvuče ruku. Nije smela sada da dozvoli sebi ni nevinu avanturu a kamo li neku ozbiljnu vezu. U sledećih nekoliko nedelja u njenim mislima moraće da se nalazi samo jedan muškarac: Sandens Kid.

Dok se ona svlačila i spremala da se bućne u kadu punu tople vode Kid požuri da se nađe sa Kasidijem. Čim ga spazi Buč zviznu.

— Koliko vidim po tvojim očima baš si se upalio, ha?

— Možda, ali nema mesta zabrinutosti. Koliko ostajemo ovde, pametnjakoviću?

Kasidi se zamisli.

— Pa tek smo stigli. Reci ti koliko ti se ostaje. Ili to zavisi od nje, a?

Kid baci jastuk na njega i onda nastavi.

— Ona ostaje tek dan-dva, a možda ni toliko. Putuje dalje za Santa Fe.

— Rekoh ti, sam odlučim — ponovi Buč.

Dok su njih dvojica ćaskali Frensis pozva sobaricu koja joj je pomagala oko spremanja ku patila i dade joj jedno pisamce.

— Molim te, devojko, odnesi ovo šerifu i sačekaj odgovor. Čim dobiješ odgovor, dođi do mene.

Devojka uze pisamce strpaga u džep duge kecelje i ode. Vratila se već posle desetak minuta.

— Bilo je lako. Naime baš šerif u ovo vreme sedi dole u restoranu i pije pivo.

— Da li si mu predala moju poruku?

— Jesam mis, evo odgovora — brzo reče devojka i pruži joj savijen komad papira.

Frensis se začudi što je šerif poslao poruku bez koverta i pogleda devojku. Ova kao da je shvatila o čemu je reč porumene i reče.

— Ne bojte se. Šerif zna da ja... ne... umem da čitam.

Poruka je bila kratka: »ili dođite odmah u restoran ili recite gde i kada da dođem. Ričard Kodi«.

Frensis odlučim da siđe odmah računajući da njen poznanik, verovatno, drema odmarajući se od puta.

Šerifa bi prepoznala i da nije na prsluku nosio veliku srebrnu zvezdu. Jednostavno, Ričard Kodi je ličio na čuvara zakona.

Ustao je čim je prišla njegovom stolu i pružio joj ruku posmatrajući je s neskrivenom radoznalošću. Kad Frensis diže jednu obrvu u znak pitanja on se brzo osmehnu.

— Oprostite, nema čovek prilike da često sretne žensko čeljade koje... hm... radi ovaj muški posao — promuca.

Frensis sede na ponuđenu stolicu, prihvati kafu i sačeka da šerif prvi počne priču.

— Stvar stoji ovako. Voz kreće sutra uveče. To zna čitav grad. Pravo je čudo ako to ne znaju svi lopovi u krugu od sto milja. Nadam se da to znaju i ona dvojica. Zvanično pošiljka nema pratioce. Ali ja sam uzeo trojicu pomoćnika i oni će sa mnom da uskoče u voz u poslednji čas i to na izlasku iz grada. Vi ćete u voz ući nešto ranije. Prođite

kroz vagone prve klase, a ako treba i kroz ostale. Pratiće vas takođe moj čovek preobučen u konduktera. Slike Buča i Ki da ste već videli. Kada ih pre poznate — pa vi valjda najbolje znate šta ćete dalje, zar ne?

Devojka klimnu glavom.

»Znam šta ću kad njih sretnem, ali šta ću kada za koji sat sretnem onog plavokosog vragolana?«, pomisli, a glasno reče:

— Da, šerife, znam šta ću dalje. Ništa ne brinite. Dobićete ih na tanjiru, ili bar jednog od njih. Imam sve što mi je za to potrebno. Onda, do viđenja u vozu.

— Ne, nije do viđenja. U vozu se ne poznajemo. Videće mo se tek ako spetljate one odmetnike.

Frensis ustade i napusti restoran. Izašla je baš u trenutku kada je Kasidi sišao sa poslednjeg stepenika. Odmetnik joj se kavaljerski nakloni i na stavi svojim putem. Slike koje je devojka videla stvarno nisu bile verna kopija svojih modela. Negde daleko, u podsvesti, učini joj se nešto poznato na tom strancu, ali kako joj je tog trenutka misli okupirao drugi momak ona propusti da proveriti svoje sećanje.

Vratila se u sobu i legla na krevet. Mislila je o sebi, o poslu kojim se bavi, o tome dokle će moći tako. Malo-pomalo utonu u dremež. Videla je sebe na prostranoj livadi prošaranom cvećem. Bila je vesela. Svud okolo pevale su ptice a neka daleka muzika grejala joj je dušu. Tada je ugledala i nje ga. Odmah je prepoznala njegovu plavu kosu, blistav osmeh, kao sneg bele zube i one oči koje su je svlačile, uvlačile joj se pod kožu...

Kada je poljubio osetila je vatru na usnama i buru u grudima. Lepo je osetila njegove ruke na svom telu, golicanje kose po obrazima. Uzdahnu i otvori oči.

Kid je sedeo na ivici kreveta i posmatrao je.

— Morao sam to da uradim... ne ljuti se. Evo, ako sam kriv slobodno me ošamar — govorio je tiho.

Frensis protrlja oči. Jesu li se to izmešali san i java? Opi pa prstima usne. Još uvek su gorele od onog poljupca.

Znači on me stvarno poljubio — prostruja joj kroz glavu.

Osmehnula se i pružila mu ruke. Na kraju krajeva i ona ima pravo na život. Ko zna kada će opet imati sreće da

sretne nekog kao što je ovaj momak.

Usne im se ponovo stopiše u poljubac. Dug i mek.

Kada se otrgla i pokušala nešto da kaže Kid je ponovo poljubi. Ipak je uspela da se otrgne.

— Hari... ovo nema smisla... mislim nema budućnosti. Ja već sutra idem dalje i...

— Pusti budućnost. Ja nemam budućnosti. Ja živim za ovaj trenutak. A, ko zna možda i ja krenem sa tobom.

Frensis gotovo skoči.

— To nije moguće... ja... Kid ustade.

— Ti imaš nekoga?

Devojka počeo odrečno da vr ti glavom.

— Zašto onda me mogu sa tobom?

— Moram nešto da obavim. Možda se nađemo kasnije za nedelju dve ili mesec dana, ako hoćeš toliko da čekaš, ali sada moram da budem sama.

Sandens podiže šešir sa poda, stavi ga na glavu i nakloni se.

— Kuda ćeš — reče ona mahnito i pozva ga prstom. Nisam rekla da moram ODMAH da budem sama. Dođi, đavole plavokosi.

Kid ponovo baci šešir, ovaj

put čak u drugi kraj sobe i skoči na krevet.

*

* *

Buč je neko vreme po navici švrljao po Laramiju, zavirivao tu i tamo, osluškivao šta ljudi govore i na kraju se smestio u jednom lepo opremljenom salunu. Nije prošlo dugo kad začu dvojicu građana kako se oko nečega natežu.

— Kažem ti Frede da je onaj bankar lud. Ostaće ne samo bez zlata nego i bez novčanika i sata kad ga potpraše lopovi.

— I ja mislim da je tako, ali ipak siguran sam nekako da je tu posredi i neka klopka. Ko bi inače bio lud da tek tako stavi u voz pošiljku zlata i to bez čuvara. Pitao sam šerifa ali on kaže da nema veze sa tim. Čak neće da ide ni kada budu tovarili zlato. Kažem ti ponovo, Pite, tu nešto smrdi. Baš ću da pođem sutra do stanice i vidim kako će to da izvedu.

Neko vreme dvojica građana su ćutke ispijale viski a on da Pit nastavi.

— Onaj Liston očigledno ne zna koliko je dug put do Sa-

nta Fe i koliko uz put ima mesta za zasedu. Kaže čova da preterujemo, da su razbojnici prošlost, ha, ha, ha. Baš bih voleo da mu vidim lice kada ga budu opelješili.

Buč se jedva uzdržavao da ne izjuri iz saluna i potraži Kida. Znači sudbina im se os mehnula. Saznao je za nekakvu zlatnu pošiljku koja vozom kreće sutra uveče za Santa Fe i to bez oružane pratnje. Kako reče jedan od onih ljudi, to mi miriše na klopku? Možda je i tako. No bez obzira na sve krenuće i njih dvojica na put za Santa Fe pa će sami da se uvere o čemu je reč.

Pola sata kasnije plati piće i mirno izađe iz saluna. Ona dvojica su i dalje stajala na istom mestu i razgovarala. Buč počeo odmah da kuje planove. Kada je posle desetak minuta ušao u hotel, glavne konture plana su već bile gotove. Samo, nije imao kome da ih saopšti. Pogodio je gde se njegov ortak nalazi ali ni za sve zlato sveta ne bi se usudio da ga sada prekida. Šetkao je nerвозno po sobi. Konačno se opružio preko nameštenog kreveta. Jedno vreme je razrađivao plan, a onda utonu u san.

Nije imao predstavu o tome koliko je spavao, ali probudio

se onog časa kad je Kid zatvorio vrata. Odmah je skliznuo sa kreveta i dohvatio kolt.

— Veliki odmetnik Buč Kasidi u akciji, bravo — počeo Kid da mu se smeje i tapše rukama.

— Idi do đavola — promrsi Buč.

— Ne mogu. Još uvek sam u raju — nastavi Kid da se smeje a onda leže na krevet.

— Dečko, imali smo sreće. Čuo sam nešto što može da nam donese velike pare, odnosno gomilu zlata...

Buč ućuta kad Kid diže ruku.

— Ne interesuje me nikakav posao. Ja sutra, odnosno večeras najverovatnije putujem za Santa Fe.

— Santa Fe — gotovo viknu Buč. Zašto?

— Ah, ljubav, ljubav. Da mi je neko rekao ne bih mu verovao. Ona ide u posetu prijateljici ja idem sa njom.

— A, ja? A, posao?

Kid ustade. Zagleda se u prijatelja a onda reče:

— Čuj Buče, nisam rekao da te ostavljam zauvek. I do sada smo se rastajali. Pođi do tvojih, obiđi decu. Proći će ovo mene. Nisam ja tip koji se vezuje na duge staze. Što

se posla tiče nek ide do đavola. Biće još poslova.

— Dečko, reč je o tovaru zlata koji polazi sutra uveče vozom za Santa Fe. Pošiljka ide bez pratanje. Možda je po sredi i neka klopka. U svakom slučaju vredi videti o čemu se radi.

Kid se zablenu u prijatelja. Zlatna pošiljka... Santa Fe... voz. Isti voz kojim putuje i Frensis.

— Šta predlažeš — reče odjednom zaboravljajući na malopredašnje oduševljenje.

Buč odahnu.

— Popećemo se u voz, odvojeno. Uostalom ti već imaš društvo. To će nam čak i pomoći. Ne zaboravi da svi zvezdonosci i ostali psi čuvari uvek traže dvojicu: Buča i Kida. Momka i devojku ne traže, niti traže jednog jadnog, usamljenog momka. Do Santa Fea je dug put. Čitavu noć i čitav dan — ako sve ide kako treba.

— Dogovoreno, pametnjakoviću. Ja ću da budem sa devojkom a ti prošetaj vozom. Uzdam se u tvoju pamet i oštro oko.

*

* *

Na stanici u Laramiju nikada nije bilo takve gužve na sta-

nici od kako je pruga stigla u ovaj teksaški gradić. Slobodno je moglo da se kaže kako je čitavo naselje došlo da isprati »zlatni voz« sa Santa Fe kako je novinar lokalnog lista napisao u novinama. On je čak naveo da je reč o opkladi grupe poslovnih ljudi sa bankarom Frenkom Listonom. O onom drugom licu ovog transporta niko nije znao.

Kid i Frensis su se našli na stanici i zajedno su ušli u vagon tako da šerifov čovek nije imao prilike da joj priđe. Morao je to da ostavi za kasnije kada voz napusti stanicu.

Buč je iz prikrajka gledao na onu stranu na kojoj je stajao šerif Kodi sa grupom poslovnih ljudi. Malo je podigao glavu da bolje vidi sanduk okovan gvožđem koji su dvojica činovnika banke jedva doneli do platforme vagona. Kada je tovar smešten oni ljudi oko šerifa pozdraviše se sa čuvarom zakona i krenuše u svoj vagon. Odmetnik baci pogled na časovnik. Do polaska voza ostalo je još desetak minuta. On nehajno krete duž drvenog perona kao da traži nekog poznatog. Povremeno je gledao na časovnik a zatim nastav-

ljao dalje. Nije primetio ništa sumnjivo.

— Putnici za Santa Fe u voz. Polazimo za dva minuta — odjeknu peronom kondukterov glas.

Uskoro se začu i zvižduk pištaljke. Buč baci još jedan pogled duž perona sa koga su se radoznalci polako povlačili a onda uskoči u prvi vagon.

Lokomotiva zabrekta, oblak pare za trenutak zakloni vidik a onda uz pisak i gust oblak dima voz krete iz Laramija.

Buč se popeo u vagon ispred onog u kome se nalazilo zlato i društvo poslovnih ljudi iz Laramija. Svi kupei bili su zauzeti i odmetnik nastavi dalje. Do lokomotive je bilo još četiri vagona. Dva druge i i dva prve klase. Nije sumnjao da se Kid smestio u vagon prve klase. Već u sledećem vagonu ugleda prazno mesto kraj prozora i uđe. U kupeu je sedela samo jedna bledunjava žena sa dvoje dece i jedan mormonski sveštenik. Buč im se nakloni a zatim se smesti u ugao i namače šešir na čelo.

Voz je još uvek išao lagano i posle nekih dvesta metara iznenada se zaustavi. Baš tog trenu kondukter proviri u njihov kupe i ona žena ga odmah upita zašto je voz stao.

— Samo da ubacimo još drva gospodo, ali ne brinite krećemo za pet minuta.

Buč pokuša da pronikne kroz mrak ali nije video ništa osim svog lika na, za čudo, čistem staklu prozora.

Nije prošlo ni pet minuta a voz ponovo pisnu i krete. Svakim metrom hvatao je sve veću brzinu. Uskoro se svetla Laramija izgubiše u noći. Buč odluči da iskoristi noć i dobro se ispava. Odlučio je da izjutra po danu prođe kroz voz i proveriti da li u njemu ima sumnjivih ljudi.

*
* *

Čim je video konduktera, Kid je obezbedio da im niko ne ulazi u kupe. Kondukter mu se zaverenički osmehnu i strpa u džep dve zlatne dvadesetice. Čim je otišao Sandens zaključa vrata i sede pored devojke.

Osetio je da se na neki način promenila. Bila je primetno nervozna iako je tu nervozu pokušavala da prikrije osmehom.

— Nešto te muči — upita Kid?

— Ne, zašto?

— Nekako si odsutna. Kao da nekoga ili nešto iščekuješ.

— Sve je u redu. Dođi. Ima mo celu noć pred sobom.

Kid nije čekao da ga dva puta pozove. Zagrlji je i strasno poljubi. Veoma brzo komadi odeće čas muške čas ženske počеше da lete po kupeu. Klopavanje točkova mešalo se sa ženskim uzdasima i strasnim, prigušenim, kricima. Kao nikada ranije Frensis je uživala u ljubavnim igrama. Kid je znao toliko stvari o kojima ona nije pojma imala. Zagrljaji su mu bili čas nežni kao prolećni lahor čas burni kao letnja oluja. Osećala je kako joj se telo topi nestaje, osećala je njegove ruke i usne na svakom milimetru kože. U kratkim predasima pokušavala je da mu kaže nešto ali ni sama nije znala šta i kako to da kaže.

U jedno je bila sigurna: zavolela je tog plavokosog stranca bez svoje volje. Nasmejala se u sebi pri toj pomisli. Kao da neko može da se zaljubi namerno ili da namerno odbija nešto što duša želi.

Da li je fer prema tom momku? Da li da mu kaže šta radi? Možda bi morala da ga opomene na vreme, jer kad bude naletela na one odmetni

ke može da bude kasno. Bila je konfuzna, nikako nije mogla da se odluči. Uostalom Kid joj nije ni pružao mnogo prilika da trezveno misli i razložno kaže ono što želi.

Negde posle ponoći ipak sku pi hrabrost.

— Hari moram nešto, ipak, da ti kažem — počе ona ozbiljnim glasom.

— Šta? Udata si, imaš čopor dece i ljubomornog muža?

— Nije ni malo smešno. Ti i ne znaš ko sam ja i šta radim. Želela bih da ti sve kažem...

Sandens joj zatvori usta po ljupcem.

— Sutra dušo, sutra — ako baš misliš da moraš to da mi kažeš.

Frensis htela da mu se izmigolji iz zagrljaja ali nije ni imala snage a ni volje.

*
* *

Grupa mračnih jahača pojavila se na peščanoj visoravni a odmah potom nestade u udolini. Svi jahači osim jednog bili su dobro naoružani. Taj jedan svaki čas se vrpeljio u se dlu pokušavajući da nažuljanu

pozadinu smesti koliko toliko podnošljivo na tvrdom sedlu.

— Ne brini, Džone, nećemo još dugo — hrabrio je Karlo Tankred svog prijatelja Kerija. Još najviše sat jahanja. Čini mi se da će onaj usek koji sam maločas spazio biti sasvim pogodan za napad na voz. Izdrži još malo. Isplatiće ti se.

Rodriguez smrknuto pogleda batlera a zatim priđe Karlu.

— Nije mi jasno zašto si uo opšte poveo onog nesposobnjakovića — procedi kroz zube. Niti zna da jaše niti ima oružje.

— Amigo, zaboravio si dve »sitnice«. Taj čovek je moj prijatelj i taj čovek nam je javio za zlatni tovar. Da li je to dovoljan razlog što sam ga poveo?

Rodriguez otpljunu.

— Pih, prijatelj! U ovakvim poslovima to se ne računa. A, što se tiče toga da nam je javio za zlato, pa hvala mu. Dosta mu je nagrada što smo ga ostavili živog, zar ne?

Bandit se nasmeja glasno kao da je izvalio bogzna kakvu šalu i odjaha napred do svojih bandita. Kada se udaljio Čips, Kol i Vili priđoše Karlu.

— Momci, onaj Meks mi se uopšte ne sviđa. Motrite na nje ga i budite spremni za okršaj

— kada otmemo zlato. Sve mi se čini da će deoba teško da ide. Zato se trudite da oni budu ispred vaših cevi a ne vi ispred njihovih. Jasno?

Trojica momaka samo klimnuše glavama.

Pomisao na zlato koje će uskoro preći u njihove ruke učinila je da zaborave na strah — i na brojčanu nadmoć Meksikanaca.

Iako je onaj usek izgledao blizu, grupa jahača je morala do njega da jaše više od sat vremena spuštajući se u iznenadne useke ili se penjući uz pešćane dine. Kada su konačno stigli Karlo skoči sa sedla i krete da obiđe teren.

— Sve je kao poručeno — reče nešto kasnije kada se pridružio ostalima. Pruga se ovde uspinje i voz će morati da uspori. To će biti prilika da skočimo na voz odavde. Ima nas dvadeset. Znači na svaki vagon po četvorica — petorica. Pedro ti ćeš da središ mašinovođe, to je posao dostojan vođe. Daćeš mi svoja tri momka i ja ću da pretražim vagona dok nađemo zlato. Ostali će sa mojim ljudima da drže putnike na nišanu. Sve je prosto, zar ne, amigos?

Meksikanci prvo pogledaše Ramireza i tek kad on klim-

nu glavom oni odobravajući zagrajaše.

— U redu momci, sada se od morite i proverite oružje. Jedan će da pođe do onog brega tamo desno i da motri na prugu. Kad ugleda voz javiće nam. Ostali neka se podele. Jedni neka ostanu ovde i drugi neka pređu s one strane. Hajde, čeka nas ozbiljan, zlatan, posao — doviknu Karlo banditima.

Pozva Ramirez za rukom i kreću da mu nađe pogodno mesto. Najzad ugleda jedno prirodno udubljenje u steni kraj same pruge.

— To je ono što nam treba. Uvuci se u onu rupu i čekaj. Dovoljno je visoko i lako ćeš da uskočiš na lokomotivu. Šta ćeš dalje da radiš — to je tvoja stvar. Nego, da nemaš slučajno dinamit? Dobro bi nam došao.

Ramirez ga prvo pogleda kroz guste trepavice a onda odgovori.

— Imam hobre u bisagama. Dobro si se setio. Podeli ga ljudima brže ćemo da završimo posao.

— Završićemo ga i bez toga. Meni dinamit treba za kasu ili sanduk u čemu se već bude nalazilo zlato. Podelićemo ga na više delova. Biće nam lakše kad krenemo u trk.

— Ko će da ga nosi, amigo?

— Zna se, amigo. Ti i ja, zar nismo mi šefovi?!

Rodriguez mu se isceri u lice, ubaci metak u cev puške i siđe u skrovište.

*
* *

Šerif Kodi i njegova tri pomoćnika spavala su na smenu. Kada je svanulo samo je poslednji stražar legao da spava. Ostali popiše kafu a onda se razmestiše po drugom delu vagona u kome se nalazio Liston sa Krozbijem i još dvojicom viđenih ljudi iz Laramija. Delio ih je samo tanki zid i debela plišana zavesa. Liston, koji je i inače bio široke ruke, pobrinuo se da šerif i njegovi pomoćnici dobiju sve što može da im olakša put i zamorno stražarenje.

Kada je ugledao šerifa koji je po ko zna koji put provirio da bi se uverio kako sanduk sa zlatom još uvek stoji na istom mestu — Liston ga pozva.

— Samo udite, maršale, molim vas.

Kodi uđe i prihvati lonče sa kafom.

— Kako se osećate šerife, kako vaši ljudi?

— Sve je u redu, mister Liston. Noć je bila mirna kao što i sami znate.

— Rekao sam ja vama još u Laramiju da će ovaj put biti miran. Rado ću uzeti opkladu onim nevernim Tomama — reče i pokaza na Krezbija i ostale.

— Daj bože da bude tako, samo ne zaboravite da je pred nama još ceo dan klackanja u vozu.

— Šerife, šerife, zar i vi sumnjate? Tvrdim vam da niko neće da nas napadne a najmanje ona dvojica odmetnika. Volio bih da se pojave kako biste ih konačno zgrabili pa makar ja izgubio opkladu, ali sumnjam da će se pojaviti. Koliko sam čuo pred nama se nalaze samo dve tri sporedne stanice — postaje, šta li. Ako se na njima pojave lako ćemo ih uočiti i skleptati, zar ne?

Šerif htjede nešto da kaže ali se predomisli. Popi kafu, zahvali i ode svojim ljudima. Desetak minuta kasnije uđe njegov čovek koji je izigravao konduktera.

— Šerife da sad pođem do one mačke i provedem je kroz voz? — upita.

— Prvo ona nije nikakva »mačka« nego poznati agent slavne agencije Pinkerton, hra

bra, mlada žena, koja zaslužuje tvoje poštovanje. Drugo kako misliš to da izvedeš?

Čovek se za trenutak zamisli a onda reče:

— Recimo da je zamolim da pođe i pomogne nekoj dami kojoj je naglo pozlilo. Možda nekoj budućoj majci. Tako će njen pratilac morati za izvesno vreme da je pusti. Važi?

Šerif klimnu glavom.

— Pametan si ti momak, Bredi, samo još da naučiš da se ophodiš sa damama i daleko ćeš da doguraš. Hajde idi i pazi šta radiš.

Bredi ispi kafu koju mu pruži jedan od pomoćnika i kretе.

— Još bi mogao da zavolim ovaj posao. Ništa ne radiš, samo se voziš i smeškaš ljudima. Ima ih koji hoće i da te časte iz ovog ili onog razloga. Časna reč posao ni malo nije loš — dodade preko ramena ispraćen smehom ostalih.

Kid i Frensis učutaše kad na vratima kupea odjeknu oštro kucanje. Taman su se obukli i devojka je brzo nameštala frizuru.

— Ko je to do đavola? Lepo sam rekao onom čovi da nas niko ne uznemirava do Sa-

nta Fea — procedi Kid a onda glasno upita. Ko je?

— Oprostite mister treba nam pomoć. Znam da je sa va ma jedna dama, rekao mi je kolega sinoć. Zamolite je da nam pomogne. Tamo napred nalazi se jedna mlada porodilja... pa... kako da vam kažem mi to ne umemo... to i pak mora neko drugi.

Kid htjede da otera čoveka do đavola ali Frensis se progura pored njega i otvori vrata.

— Svakako da ću da vam pomognem, pokažite mi gde da idemo — reče a onda se okrete Kidu. Ne brini, srce, brzo ću ja.

Kid rezignirano sleže rameni ma i vrati se na mesto kraj prozora. Zapali cigaretu i povuče nekoliko dimova. Tek ta da se seti Buča. Gde li je taj pametnjaković? Da li je uspeo da proveri voz i otkrije ko je kraj zlata. Seti se tada da još nisu utanačili kako da ukradu zlato.

— Taj će već nešto da smisli ako noćas nije smislio reče Kid poluglasno a zatim se zagleda kroz prozor.

Pejsaž koji mu se ukazao kroz prozor bio je jednoličan. Prostrana ustalasana crvenkast zemlja mestimično je bila

prekrivena šikarom i retkom travom. Tek na horizontu, u iz maglici nazirale su se ljubičastomrke planine. Zavideo je Buču koji je znao da uživa u divljoj prirodi, da se raduje planinskom potoku da duboko udiše miris četinarskih šuma.

Opet mu se misli vratiše Buču. Gde li je sada i da li uopšte zna u kom se kupeu nalazim? Nek ide do đavola i on.

Za to vreme Frensis je polako išla od kupea do kupea, zavirivala unutra izvinjavajući se putnicima. Svaki put nalazila drugi izgovor. Jednom je to bila mala sestra koju traži, drugrešila kupe i tako redom. Ali ugi put dete, treći put je pono zbog čega je krenula u ovu kratku i brzu šetnju nije mogla da nađe. Usredsređena na putnike u kupeima gotovo da nije ni primetila Buča koji joj se nađe na putu. Učtivo dodirnu obod šešira a onda zapita konduktera koja je sledeća stacija. Kada je dobio odgovor on zahvali i nastavi niz uzani hodnik.

Bezuspješno tragajući stigla je u pratinji lažnog konduktera i do vagona u kome se nalazio bankar Liston sa svojom svitom.

— Dalje ne vredi ni da gledamo mis — reče joj šerifov

pomoćnik Bredi, iza onih vrata nalazi se sanduk sa zlatom, mister Liston sa svojim gostima a iza njih šerif i moja tri druga.

— Možda se ona dvojica nisu ni popela na voz. Možda čekaju negde napolju, a možda...

Bilo je mnogo tog »možda« i Frensis odmahnu rukom.

— Mogu i sama nazad, hvala vam na pratnji — dobaci Brediju i odlučnim korakom krete nazad.

Uskoro se nađe kraj Kida. Odmetnik primeti ozbiljan izraz lica i upita:

— Kako je bilo, jesi li mogla da pomogneš?

Devojka se trže.

— Da pomognem, kome?

— Kako kome, pa onoj mlađoj porodilji — uzvрати Kid i zagleda se u devojčine oči.

— Ah, to. Da, da sve će da bude u redu. Po sredi je bio samo umor...

— A šta je kod tebe po sredi?

— Zašto, šta mi fali?

— Ne znam šta ti fali, upravo to hoću da mi kažeš jer kako drukčije da ti pomognem — reče Kid i zagrlji je.

Frensis se izvuče iz njegovog zagrljaja i sede na sedište prekoputa odmetnika.

— Hari ipak moram da ti kažem sve. Ovo što doživljavamo za mene je ljubav i zato ne želim ništa da krijem od tebe. Čekaj, ne prilazi mi, moram sve da ti kažem — brzo nastavi i rukom odbi Kida koji htede da sedne kraj nje.

— U redu, da čujemo tu veliku tajnu koja te muči — još uvek šeretskim glasom uzvрати Kid.

— Ne znam šta misliš ko sam i čime se bavim ali sam sigurna da nikada ne bi pogodio da sam ja jedna od agenata agencije Pinkerton iz Nju Jorka...

— Šta kažeš? — gotovo se zagrcnu Kid.

— Dobro si čuo. Ja sam agent Pinkertonove agencije i trenutno smo na važnom zadatku. Ti i ne znaš da se u ovom vozualazi zlatan tovar. On je mamac za dvojicu bandita koji već nekoliko godina izmiču svim poterama.

Kid oseti kako mu iznenadna hladnoća obavija srce.

— Ti si dobar momak i ja te volim, zato ne želim da te izlažem nepravilnostima. Maločas nisam išla da pomognem nekoj ženi već da pogledam da li se Sandens Kid ili njegov ortak Buč Kasidi nalaze u vozualu...

— Nadam se da si ih otkrila.

— Ne budi zajedljiv. Ne, ni sam ih našla ali to ne znači da ne čekaju negde napolju vrebajući pogodan trenutak da napadnu voz. Ko zna možda za sobom imaju i neku veću bandu.

Kao čarolijom sav žar noćasne ljubavi nestade iz odmetnikovih grudi. Ponovo je bio onaj stari Kid, prokleti odmetnik usamljeni begunac, momak koji prkosi smrti. Situacija poče da ga zabavlja.

— Izvini, a kako bi prepoznala ta dva lopova?

— To nije problem. Videla sam hrpu njihovih slika. Sada sve znaš. Ako dođe do neke gužve molim te čuvaj se. Postao si mi drag i ne bih želela da ti se desi bilo šta. Jasno?

Kid se osmehnu.

— Šta može da mi se desi kad je pored mene čuveni agent još čuvenije detektivske družine u zemlji?

— Hari, molim te, znam da je ovo što sam ti rekla neka vrsta šoka za tebe, ali pokušaj da me shvatiš. Morala sam da ti kažem istinu.

Kid se gorko osmehnu. Da je šok i jeste, devojk, a to što si mi rekla istinu zaista je vredno pažnje i zahvalnosti.

— U redu je, devojčice. Računaj na moju pomoć — reče i potapša dršku kolt.

— Pusti to, Hari. Momak kao ti verovatno i ne zna da koristi kolt kako treba. Samo se ti drži postrani i tako ćeš najbolje da mi pomogneš.

— Fren, šta će biti ako se ti dripci uopšte ne pojave do poslednje stanice?

— Ne znam ni sama. Telefisaću direkciji pa kako ga zda odluči. Najverovatnije će se moja misija završiti na zadnjoj stanici.

*

* *

Buč najzad odluči da potraži Kida i na svaki način ga izvuče iz kupea. Išao je polako kako bi dao vremena ortaku da ga zapazi. Imao je i sreće jer u trenutku kada se našao kraj vrata Kidovog kupea Frensis je ustala i prišla prozoru. Buč dade znak Sandensu da ga sledi i nastavi dalje.

— Fren moram da izađem na nekoliko trenutaka — reče i ne čekajući nikakav odgovor napusti kupe.

Nešto kasnije zateče Buča kako sam stoji na platformi između dva vagona.

— Dečko izgleda da je sve čisto. Jedino nisam bio u vagonu u kome se nalazi zlato i oni punački građani Laramija. Izgleda da su ovi luđi nego što je izgledalo. Možda ćemo bez po muke doći do zlata.

— Nećemo — prekide ga Kid.

— Kako nećemo? Zar postoji nešto što ja ne znam?

— Tu je Pinkertonov čovek a kad je jedan tu onda se u blizini nalazi još nekoliko njih.

— Do sto đavola kako si to saznao.

— Moja devojka je Pinkertonov agent.

— Tvoja devojka šta...

Kasidi prvo zinu a onda poče da se smeje kao lud.

— Umukni inače ću da te bacim iz voza — dreknu Kid.

Buč međutim nije mogao da se obuzda. I dalje se smejao. Najzad nekako izusti.

— Zamisli dečko zaljubio si se u Pinkertonovog agenta, pa to je da pukneš. I šta ćeš sad?

— Ništa. Ona traži nas dvojicu ali kako nas nije videla zajedno ne može da prepozna ni mene. Mora da su slike koje je videla ili stare ili loše. A, možda sam se i ja prolepšao.

To što se Kid šalio bio je za Buča najbolji znak da ga

otkriće nije pogodilo i da je sasvim normalan.

— Kad misliš da napadnemo? — upita Buč posle nekoliko trenutaka.

— Možda pred samim Santa Feom. Tada će pažnja sasvim da im popusti.

— Odlično Kide i ja mislim da je to najbolji čas. A, šta ćeš sa njom?

— Vezaću je pre nego što krenemo, šta bih drugo mogao?

Posle tih reči Kid se vrati, a Buč ostade na platformi.

*
* *

Banditi u zasedi postajali su sve napetiji. Konačno onaj stražar dojuri u punom trku.

— Pedro! — povika iako je Pedro bio daleko od ostalih. Pedro stiže voz. Izbrojao sam i vagone, ima ih ukupno šest.

Karlo brzo preračuna broj ljudi za napad na svaki vagon i to saopšti ljudima.

— Sa mnom će poći samo dvojica. Ostali neka se pridruže onima koji skaču na vagon. Budite spremni. Napadamo tek kada Pedro zaustavi voz. Jasno? Ni minut ranije ni kasnije. Čim voz stane sručite se

na njega kao planinski lavovi. Ubijte svakog ko se suprotstavi.

Ramirez najzad začu brektanje lokomotive. Još jednom proveri da li mu je puška spremna a onda se odupre noga ma o izbočinu u steni. Bio je nepun metar iznad pruge — taman dovoljno da lako skoči na lokomotivu. Moraće samo da bude đavolski precizan kako ne bi završio pod točkovima.

Ispalo je međutim lakše nego što je očekivao. Lokomotiva je izgleda gubila paru i sada je sporo napredovala uz uspon. Bandit lako skoči na platformu i odmah ispali metak u ložača. Zabezeknutog mašinovođu munu u rebra i naredi mu da zaustavi voz.

— Čoveče ti si lud ako misliš da ću da te poslušam — usprotivi se mašinovođa.

— Nisam toliko lud kao ti, jer ti ćeš da se pridružiš svom ortaku ako me odmah ne poslušáš — dreknu Pedro i ispali nesrećniku metak u nogu.

Čovek vrisnu i brzo povuče kočnicu. Uz škripu točkova kompozicija se zaustavi. Pedro se nasmeja a onda izbliza ispali čoveku metak pravo u lice.

— Hvala, hombre, više mi nisi potreban.

Naglo zaustavljanje voza značilo je samo jedno: neprilike. To su znali i šerif i njegovi pomoćnici a i dvojica odmetnika.

— Šta li je to? — upita Frensis.

Kao odgovor na njeno pitanje u kratkom razmaku odjeknuše dva puščana hica.

— Napad na voz, eto šta je — reče Kid i povuče je dalje od prozora.

— Buč i Kid? Da li su to oni? — upita devojka i iz torbice izvadi mali revolver.

— Možda, mada, ne verujem — reče Kid koji tog trena začu dobivanje čizama po krovu vagona.

— Znači ima ih i gore — reče Frensis i pogleda u plafon?

— Da ima ih i gore. Lezi na pod i ne miči se reče i poteže kolit.

Istog časa na prozoru se pojavio bradato lice jednog bandita. Taman je pokušao da proturi cev puške kroz prozor kad Kid ispali metak i sruši ga na zemlju. Još jedna glava pojavi se sa druge strane vagona. Bandit uspe da ispali hitac ali ni koga nije pogodio. Kid se brzo okrete i u okretu ispali metak. Još jedan bandit pade s krova.

Pucnjava isprva sporadična poče sve češće da odjekuje sa svih strana. Ipak najžešće se pucalo iz vagona u kome se nalazilo zlato.

— Ovamo ljudi, pronašao sam ga, ovamo — začu se glas Karla Tankreda.

Najveći broj bandita pojuri na tu stranu pucajući usput na sve koji bi se pomolili na prozorima.

Kiša kuršuma sruči se na vagon u kome su se nalazili bankar Liston i njegova družina. Čim je odjeknuo prvi hitac šerif im reče da se bace na pod a on i njegovi momci počеше da uzvraćaju složnom pucnjavom.

Ali ubrzo uvideše da neće moći dugo da odolevaju brojnijem neprijatelju. Poslednju iluziju o kakvom-takvom povoljnom ishodu razbio im je Karlo Tankred.

— Vi unutra. Dajem vam pet minuta da izbacite sanduk sa zlatom. Posle toga dižemo voz u vazduh. Pite, zapali jednu šipku da vide da se ne ša limo — naredi.

Njegov momak brzo zapali skraćeni fitilj i baci dinamit de setak metara od voza. Snažna detonacija uzdrma kompoziciju a prozori odleteše u paramparčad pod naletom prave kiše kamenja.

— Šerife, dajte im zlato, ne želim da reskiram živote putnika i svih ostalih. Nek idu do đavola — reče Liston bleđ u licu očiju raširenih od neverice.

Zaista je bio ubeđen da banditi postoje još samo u pričama. Sada se uverio da nije tako. Oni napolju bili su pravi i spremni da čitavu kompoziciju pošalju u pakao kako bi se domogli gotovog plena.

— Rekao sam ti Frenk da nije šala prebaciti toliki tovar i još o tome trubiti na sve strane — prekori ga Krozbi.

Liston samo sleže ramenima i poče da briše znoj sa lica.

— Šerife, šta čekate. Izbacite taj prokleti sanduk napolje. Neka ga nose.

Kodi klimnu glavom i priđe prozoru.

— U redu evo sanduka. Ne pucajte! — doviknu i dadе znak ljudima da donesu zlato.

Uz tupi tresak teški sanduk pade na nasip i kliznu dalje sve do zaravni. Banditi počеше da urlaju od zadovoljstva.

— Ne pokušavajte ništa dok ne pokupim zlato. Moji ljudi i dalje imaju spreman dinamit — opomenu ih Karlo pa skoči sa konja.

Šerif je u nemoćnom besu stiskao pesnice dok je bandit

ispaljivao hitac za hicem razbijajući oveći katanac. Poklopac konačno odlete uvis i pred pohlepnim očima zasja mutnim žućkastim sjajem gomila zlatnika.

— Brzo bisage — naredi Karlo.

Tog časa sav zadihan do nje ga stiže i Ramirez.

— Hej amigo, kakav je plen?

Bolji nego bilo koji u tvom životu, amigo. Dođi i pomози. Momci neka i dalje motre na vagone.

Za tili čas zlato nestade u bisagama dvojice bandita. Oni ponovo uskočiše u sedla i kretose.

Ispalili su još nekoliko hitaca, a jedan od bandita hitnu prema kompoziciji još jednu šipku dinamita. Na sreću nije bacio dovoljno daleko i dinamit upade u procep između dve velike gromade. Stene uzdrhtaše pod silinom eksplozije, ali ostadoše na mestu.

— Idemo za njima — dobaci šerif svojim ljudima ne obazirući se na proteste Listona i ostalih.

Jedan od momaka pohita prema poslednjem vagonu u kome su se nalazili konji.

Za to vreme Buč je stigao do Kidovog kupea. Ništa nije rekao. Otvori prozor u hodni-

ku i iskoči. Nekoliko minuta kasnije pojavio se jašući. Za sobom je vodio još jednog konja. Ostavi ga pod prozorom i pojuri uz jednu vododerinu.

— Hari gde ćeš? — povika Frensis kad vide da Kid kreće ka otvorenom prozoru.

— Idem da za tebe uhvatim one napadače — uzvрати plavo kosi revolveraš i pravo s prozora uskoči u sedlo.

Frensis viknu još jednom. Međutim, plavokosi jahač je već jurio strmom padinom u pravcu u kome su nestali napadači.

Istovremeno na drugom kraju kompozicije Liston je uzalud odvrćao šerifa od potere.

— Šerife, ne treba da reskirate, njih je tri puta više. Moje zlato je osigurano i ja ću...

Kodi duboko uzdahnu pošto se popeo u sedlo.

— Mislim Listone, od ovog trenutka ja vodim glavnu reč. To što je ukradeno vaše zlato i što vi zbog toga ne brinete mnogo vaša je stvar. Moj je posao da jurim napadače koji su zaustavili voz i opljačkali ga. Pri tome su ubili mašinovođu i njegovog pomoćnika. Da sam u pravu govori i činjenica da su dva putnika već krenula u poteru. A, sad dosta priče. Hajdemo ljudi.

Tutnjava kopita konja koji su se tiskali uskim puteljkom duž pruge označi početak potere.

Banditi su imali prednost od pola sata, što je moglo da bude mnogo ali i ne nedostižno. Sve je zavisilo od toga na koju će stranu. Ako krenu za Meksiko — računao je Kodi onda će ići ravnicom i tu će lakše da ih prati. Ali, ako krenu ka severu i zađu u nerazmrsivi splet jaruga i guste šikare onda će mu biti isto kao da traži iglu u plastu sena.

Kada su izbili na dotada najvišu visoravan, šerif zaustavi ljude i iz bisaga izvadi stari vojnički durbin. Dugo i pažljivo ispitivao je okolinu. Na vidiku nije bilo čak ni one dvojice jahača koji su prvi krenuli za banditima. Ipak, u jednom trenutku daleko prema jugu ugleda tanani oblak crvenkaste prašine koja se polako slegala.

— U redu je, momci, krenuli su na jug. Idemo brzo ali dobro pazite konje. Ko zna koliko ćemo dugo morati da ih teramo — reče dok je vraćao durbin u bisage.

Potera nastavi dalje.

U to vreme u vozu su se dugoročno raspitivali ima li koga ko ume da pokrene voz i odveze

kompoziciju do prve stanice makar. Najzad se nađe mladić, gotovo dečak, koji se razumeo u parna postrojenja. Uz pomoć još nekolicine muškaraca brzo je naložio jaku vatru i kada je pritisak u kotlu postigao potrebnu visinu on polako pokrenu ručicu. Točkovi se zavrteše brzo u mestu a potom lokomotiva cimnu i krete.

Putnici odmahnuše kada je voz savladao poslednji uspon napustivši tako mesto napada. Pred njima je sad bila blaga padina koja je prelazila u ravnicu, a tamo negde, ispred njih na nekoliko sati vožnje nalazio se Santa Fe i kraj njihovog putovanja.

— Čim stignemo alarmiraćemo ljude u Santa Feu. Neću da žalim novca samo da na vreme pošaljemo pomoć šerifu i njegovim hrabrim momcima. Samo da ne bude kasno — govorio je kao da se obraća samom sebi bankar Frenk Liston.

Ostali, zadubljeni u svoje misli, kao da ga nisu ni čuli.

*

* *

Kada je sustigao Kasidija, Kid uspori trk i izravna konja sa konjem svog ortaka.

— Koliko su nam izmakli?
— upita.

— Maločas su zamakli iza onog peščanog brega. Mislim da će nam biti bolje ako krenemo ukoso od njih, tako će teže da nas otkriju — uzvratila Buč i istog časa potera konja levo od jasno vidljivog traga kojim su dotle jahali.

Kid ne reče ništa. U ovakvim situacijama sve je prepustao svom ortaku. Njegov deo posla doći će kasnije kad se sukobe sa bandom.

Za to vreme banditi su nesmanjenom žestinom terali konje sve dalje prema jugu. Karlo konačno uspe da stigne Pedra i zaustavi ga.

— Amigo, imaš li ti neko sklonište u blizini ili misliš da ovako jurimo sve do Meksika?

Pedro zauzda konja i pogleda Karla.

— Amigo, možda ideja o Meksiku nije tako loša. Svi jašemo preko granice. Čim pređemo Rio Grande, bićemo na konju.

— Koliko još ima do granice?

Pedro nadnese ruku nad oči, pogleda prema suncu koje je odavno prevalilo zenit pa reče.

— Sa prvim mrakom bićemo nadomak velike reke. Odatle

do granice ima tek sat jahanja, možda i manje.

Karlo je isprva mislio da krene na drugu stranu, ali seti se da Meksikanac ovde vredi mnogo više nego on i zato samo klimnu glavom.

— U redu amigo vodi nas u Meksiko — reče i vrati se svojim jahačima.

Posle nekoliko kilometara on im reče da napadnu Meksikance čim budu ugledali reku.

— Još uvek imam onaj dinamit. Uzeo sam nekoliko šipki a ostatak sam bacio. Prednost je na našoj strani. Jednostavno ćemo da ih raznesemo. Pazite samo na Pedra. Njega ću ja da sredim da posle ne skupljamo zlatnike po preriji.

Ljudi oko njega satanski se osmehnuše. Samo je Džonatan Kori ćutao. Još uvek nije mogao da sedi kako treba i više je stajao odupirući se o uzengije otežavajući tako konju da ravnomerno trči.

Sledeća dva sata ništa se ni je dogodilo i Pedro dade znak da se zaustave i odmore konje.

Ćutke su stajali kraj zaduvanih konja i osvežavali se ko vodom ko tekilom.

— Mislim da smo im umakli reče Karlo pošto je sa vrha jedne stene osmotrio put kojim su došli.

I rekao je istinu. Naime šerif i njegovi momci u žurbi ni su baš mnogo vodili računa. Jedan od jahača uleteo je zajedno sa konjem u nekakvu rupu. Ostali su naleteli na nje ga i uskoro se živo klupko konjskih tela i jahača uskomešalo na padini.

A, onda se dogodilo još nešto.

Letnje oluje koje u ovom podneblju nisu retke iznenada zapreti svima koji su se tog trena nalazili u ovoj surovoj polupustinji.

Crni oblaci su se velikom brzinom kotrljali sa zapada dok su crvenkasto — ljubičaste i zelene munje parale nebo. Poče i grmljavina a uskoro nošen jakim vetrom crvenkasti pesak počeo da se meša sa crnim oblacima. Nebo i zemlja kao da su se spojili.

— Kide, brzo u zaklon. Nailazi peščana oluja. Ako nas za tekne na otvorenom gotovi smo.

Dvojica odmetnika brzo poteraše konje prema grupi stena koje su koliko-toliko mogle da ih zaštite. Čim su sjahali oni vezaše konjima oči vratnim maramama a sami podigoše kragne na kaputima i izvadiše kišne kabanice iz bisaga.

Okrenuti leđima oluji koja je sve brže dolazila čvrsto su držali uzde.

Šerif i njegovi ljudi taman su se podigli pomažući jedni drugima kad jedan jahač kriknu.

— Ljudi, oluja... peščana oluja... sad smo stvarno gotovi. Spašavaj se kako ko zna!

— Stanite ljudi. Ovde će nam biti najbolje. Oborite konje i ležite iza njih. Ovaj brežuljak će nas malo zaštititi — počeo šerif da viče kako bi nadjačao huk vetra.

U najgorem položaju našli su se Pedro i Karlo sa svojim ljudima. Na svoju nesreću oni su tog trenutka sedeli na brisanom prostoru. Kada su spazili preteće oblake i začuli urlanje letnje oluje, poskakaše u sedla. Tada ih stiže i vetar. Zbije ni u gomilu Meksikanci kretuše na jednu stranu. Karlo tada naredi svojim da napadnu.

— Ali rekao si da to uradimo kad ugledamo reku — viknu mu na uvo Čips.

— Plan se menja. Ovu oluju poslao nam je sam Sotona. Fucajte dok ja upalim dinamit.

Istog časa prasnuše puške ali pucnjava se utopi u grmljavinu. Nekoliko senki u sve guš-

ćem crvenom oblaku pred njima zatetura se u sedlu.

— Držite konje, sad će da zagrmi — smejao se Tankred kao manijak.

Šipka dinamita nestade u oblaku prašine a onda uz podmuku eksploziju koju čak ni grmljavina nije mogla da prikrije dinamit eksplodira.

Petorica jahača koji su se našli nadomak dinamita odlete u vazduh i tresnu beživotno na pesak.

— Oni nas napadaju — drao se Pedro. Ti kučkini sinovi su nas napali. Amigosi jurite samo napred. Još nije sve izgubljeno. Platiće nam ovo kad prođe oluja.

Buč je uspeo kroz fijukanje vetra i šuštanje peska koji je uskovitlan leteo na sve strane da čuje eksploziju.

— Ono napred sigurno nije grom — doviknu Kidu.

— Dinamit — uzvрати Kid kratko.

— Misliš?

— Znam sigurno. Nedavno si ga i ti čuo.

Više nisu mogli da razgovaraju jer iako su stajali tik jedan uz drugog od siline vetra i sve češće grmljavine jedva su mogli da čuju jedan drugog.

Oluja je nesmanjenom žestinom duvala još čitav sat. Čitava okolina iz trena u tren menjala je izgled. Bregovi peska selili su se s jednog na drugi kraj prostrane ravnice.

Jahači su s teškom mukom uspevali da obuzdaju konje.

Pedro najzad shvati da mu trka kroz pešćanu oluju neće pomoći pa sjaha i obori konja u pesak. Leže onda uz konjsko telo i priкри lice šeširom. Još nekoliko jahača koji su jahali tik uz njega učini isto. Ostali zalutaše u mraku i popadaše kojih stotinak metara dalje gušeci se.

Kada je najzad oluja utihnula i pesak ponovo legao na tlo, Buč i Kid prvi napustiše skrovište. Stena iza koje su se sakrili sada je s druge strane bila gotovo do vrha zatrpana.

Šerif je s teškom mukom otkopavao svoje ljude. Jedan od momaka ostao mu je mrtav pod debelom naslagom peska a dva konja su uspela da se otmu i nestanu ko zna gde.

*
* *

Karlo, Keri i ona tri momka teško su kašljali pokušava-

jući da izbace silni pesak iz usta i suvih grla.

Džonatan je prošao najgore. Oči su mu bile pune peska a oštra zrnca drala su mu grlo. Na kraju počeo da izbacuje krv iz usta.

— Hej, Karlo, izgleda da sam gotov... krv... pljujem krv povika uspaničeno.

— To je od kašlja i napreza nja. Ne boj se proći će čim nađemo vodu.

Bila je to slaba uteha. Znao je to i Karlo ali u tom trenutku nije znao ništa pametnije i utešnije da kaže.

— Gazda na koju ćemo stranu sada? — upita ga Čips koji je prvi uspeo da povрати dah.

Bandit pogleda oko sebe. I da je upamtio teren kojim su dotle jahali sada ne bi bio u stanju da ga prepozna. Onda se priseti pravca u kome su jahali i pokaza rukom na tu stranu.

— Šta misliš gde su Meksikanci i šta ako nas sačekaju — nastavi Čips da zapitkuje.

— Momče, a ti dobro otvori oči i pazi. Ovo nije obična šetnja to si znao od početka. Ako se bojiš a ti okreni konja i vrati se — već razdražen doviknu mu Tankred.

Čips ućuta i samo se pogleda sa svojim bratom i ortakom. Međutim ti smrknuti pogledi ne promakoše iskusnom banditu.

— I još nešto, momče, ako vam slučajno padne na pamet da me napadnete onda ćete to skupo platiti. Da bih bio siguran od sad jašite ispred mene. Napred.

Nepun kilometar dalje Pedro je konačno okupio ljude.

— Pedro šta ćemo sada? Da čekamo gringose ili da ih potražimo. Nećeš valjda da im oprostiš onaj napad?

Banditski vođa pogleda momka a onda redom i ostale.

— Našta vam ličim ja, čikosi, ha? Kada je Pedro nekome ostao dužan ili nije osvetio svoje momke. Sačekaćemo ih ovde negde. Onaj gringo je pohlepan koliko i ja. Neće se lako odreći ovog zlatā u mojim bisagama. Potražite dobro mesto pa da ih sačekamo.

Nisu morali dugo da traže. Uskoro naiđoše na gomilu razbacanih stena. Banditi se smestiše još uvek kašljući i pljujući pesak. Neki poskidaše košulje kako bi se oslobodili oštarih zrna koja su peckala i drala kožu.

Karlo Tankred je sa Kerijem jahao na metar dva iza svojih

ljudi. Čips shvati da se maločas zatrčao i najzad odluči da koliko koliko izglati stvari.

— Šefe, nemoj da se ljutiš. Ona oluja me je malo pomela. Nisam mislio ništa loše, na časnu reč. Na kraju krajeva zahvaljujući tebi došli smo do bogatog plena. Ići ćemo sa tobom gde god kažeš. Zaboravi ono od maločas, važi?

Glas mu je zvučao iskreno i Karlo se osmehnu.

— U redu je momci. Ne mislite više na to. Bolje da mislimo na one mućačose ispred nas. Nisu oni mačji kašalj. Da nije bilo oluje sumnjam da bismo ih onako lako sredili. Videli ste maločas. Petorica su ostala u pesku. Video sam još dva crknuta konja a to znači da ni jahači nisu mnogo bolje prošli. Dakle pred nama nema više od šake ljudi, a mi još uvek imamo i dinamit.

Nastaviše laganim hodom oči ju uprtih u svaku izbočinu na terenu, svaki kamen i žbun — u sve ono što je moglo da pri krije strelca iz zasede.

Kada su posle izvesnog vremena naišli na grupu stena iza kojih je ležao Pedro sa svojim, Karlo bez reči zaustavi svoje jahače. Podmuklo se nasmija i poseže rukom u bisa-

ge. Kada ugleda dva komada dinamita Džonatan se strese.

— Ti ćeš... nećeš valjda tek tako... — počeo da muca.

— Hoću, Džone, samo ti gle daj. Za ono zlato koje se nalazi u bisagama onog odrpanca ubio bih i rođenu majku ako nije na mojoj strani — dodade brzo.

Dade znak svojim da sjasnu i pruži uzde Čipsu.

— Vili, ti pođi sa mnom — pozva mlađeg brata i pruži mu šipku dinamita.

Pedro i njegovi još nisu mogli da ih vide iz prostog razloga što nisu smeli da reskiraju i pomole glave. Kada je Pedro to najzad učinio gonjen ne kakvim instinktom — bilo je kasno. Lepo je video kako dve šipke dinamita podsečenih šištećih fitilja lete prema njemu i njegovim ljudima.

— Karamba, opet dinamit. Čuvajte se — povika koliko je mogao i uskoči između dve velike stene. Još jedan od njegovih jahača blagovremeno uspe da uskoči u dobar zaklon. Ostali koji nisu reagovali dovoljno brzo otvorenih usta i razrogačenih očiju dočekaše dve snažne eksplozije. Kao pajaci od krpe poleteše uvis da bi nekolicina trenutaka kasnije razbili

o okolno stenje.

Ramirez više ne izdrža. Po-teže oba kolta i urlajući kao pomahnitao istrča iz zaklona i ustremi se na Karla i njegove pratioce.

— Gringo... pasji sine... ku rvino štene... pokaži se!!!

Karlo mu se samo smeškao ležeći na pesku čvrsto stisnuvši kundak puške.

— Pusti ih neka se približe — naredi momcima a onda uze na nišan krupno telo svog ortaka.

Prvi metak pogodi Meksikana u bedro i on ciknu, ali i-pak nastavi da trči dalje. Drugi i treći kuršum pogodiše ga u stomak i grudi. Pao je na kolena pucajući iz oba kolta. Jedno zalutalo zrno pogodi Keri u stomak i on se bezglasno sruši na zemlju. Niko nije ni primetio da je pogođen budući da se nalazio iza ostalih.

Onaj drugi Meksikanac tako će uskoro pade pošto ga istovremeno pogodiše Čips i Vili.

Karlo sačeka da utihne eho pucnjave a onda polako ustade.

— Vili idi i donesi bisage — naredi a onda se okrete.

Tek tada spazi Džonatanovo blede lice i šake umrljane krvlju, šake kojima je bezuspeš-

no pokušavao da zatvori ranu na stomaku.

— Džone... pa ti si pogođen — reče gotovo nežnim glasom.

Keri pokuša da se osmehne ali u tom pokušaju ispusti dušu.

Okoreli razbojnik oseti kako mu suza kliznu niz obraz. On koji je toliko puta ubio ne trenuvši oseti da je izgubio jedinog čoveka koji je prema njemu bio iskren uvek i do kraja. Možda bi obuzet tugom zaboravio na opreznost da ga onaj instinkt svojstven samo progonjenima nije blagovremeno opomenuo. Čips koji je taman nameravao da izvuče kolt i puca mu u leđa uzdrhta i šakom obrisa čelo.

— Šefe, evo Vili je našao i ostatak zlata — reče i okrete se na petama.

Okupljeni oko gomile zlatnika banditi su ćutke zurili u to krvavo blago. Tišinu ponovo prekinu Čips koji je inače bio vođa trojke.

— Šefe možda je najbolje da zlato sada podelimo. Lakše će biti i za nošenje, a i ako se rastanemo svako će imati svoj deo.

Karlo samo klimnu glavom. Pruži im bisage koje je Vili upravo doneo.

— Ovo je za vas — reče i ustade.

Čips htjede da se pobuni, ali tada sva četvorica ugledaše dvojicu jahača koji su ih držali na nišanu.

— Kide ovi momci su ipak sačuvali naše zlato — reče Buč

— Vaše zlato — uzviknu Vili. Vraga je vaše. Mi smo ga oteli. Ono je naše!

— Momče, moraćeš to i da mi dokažeš — reče Kid tiho i sjaha sa konja.

Kolt mu je ponovo počivao u futroli privezanoj uz desnu butinu.

Vili pogleda Karla kao da je od njega tražio pomoć.

— Ljudi, samo polako. Ovde ima zlata dovoljno za sve nas. Hajde da se dogovorimo.

— Ja sam se već dogovorio — prekide ga Sandens.

— Sa kim si se dogovorio, plavojko — cinično ga upita Karlo.

Umesto odgovora Kid samo pokaza palcem leve ruke preko ramena.

— To ne važi, on je tvoj ortak...

— Varaš se baš zato i važi jer, ja se dogovaram samo sa njim. Ako se ne slažete — uradite nešto.

Čips obliznu usne i dotače vrhom prstiju dršku kolta.

— Bravo, momče, tako postupava pravi muškarac. Hajde još samo malo i kolt će ti se stvoriti u šaci — podbadao ga je Kid.

A, onda bez ikakve najave Vili se baci u stranu potežući kolt. Njegov primer sledio je i Karlo. Samo je Čips sa poslednjim članom družine ostao na nogama.

Zato su njih dvojica prvi i umrli.

Kid je brzo menjao mesto pucajući u dvojicu bandita na zemlji. U pomoć mu priteče i Kasidi koji osu paljbu zasipajući Karla i Vilija peskom.

Čitav obračun trajao je najviše jedan minut, ili nešto više.

*

* *

Šerif zaustavi svoje ljude. Eho pucnjave koja je usledila posle one dve snažne eksplozije jasno je dopro do njih.

— Izgleda da su se posvađali oko plena. Napred, ljudi, napred da sredimo one koji su preostali! — doviknu svojim pratiocima i ošinu konja.

Da su se osvrnuli primetili bi usamljenog jahača koji je

besomučno gonio svog konja. A, da su zagledali malo pažljivi primetili bi lelujanje široke haljine i bele podsuknje.

Frensis Label krenula je desetak minuta posle ostalih uprkos opomenama Listona i ostalih. Uхватила je jednog konja koji je lutao pored voza uskočila u sedlo i pojurila. Ima la je sreće da se nađe u bezbednom zaklonu dok oluja nije protutnjala tako da nije osetila njenu strahotu.

Nekoliko puta potom čula je udaljene eksplozije.

— Bože samo da se njemu ništa nije desilo, molim te bože, samo njega sačuvaj — jecala je terajući konja u besomučan trk.

Poslednje pucnje čula je sasvim razgovetno. Odjeknuli su negde iza poslednjeg brežuljka uz koji je njen konj grabio poslednjom snagom jedva se održavajući na skliskoj površini prekrivenoj peskom.

*

* *

Buč i Kid sedoš e kraj bisaga sa zlatom.

— Gde li je najbolje da kre nemo? — kao da je pitao samog sebe Buč.

Kid koji je tog trenutka ugledao šerifa i poteru izvadi cigaretu, zapali je, povuče dim, a onda pošto se op pružio po pesku reče mirno:

— Nigde.

Buč prvo pogleda ortaka a onda ugleda i šerifa čija je zvezda jasno sijala pod zracima zalazećeg sunca.

— Do đavola — poč e Kasidi da bogorada, ali se brzo umiri.

Sada je trebalo smisliti kako da se izmigo lje iz ruku šerifa.

Jahači im brzo priđoš e i opkoliše ih. Cevi njihovog oružja bile su im uperene u grudi.

— Ipak smo vas stigli — reče šerif.

— Da ipak, ali mogli ste da dođete i ranije. Ne u svakom slučaju posao smo obavili ovaj džentlmen ovde i ja — nasmēja mu se Buč u lice.

Šerif se u prvi mah zbuni, ali tada se umeša Bredi.

— Gazda ovaj momak pokušava da bude lukav. Oni su deo bande. Obračunali su se sa ostalima ali smo mi stigli na vreme.

— U redu, Bredi, pokupi im oružje i vežite ih. Sve ćemo da raspravimo u Santa Feu — naredi šerif.

Kid i Buč dozvoliše da im potera pokupi oružje. I dalje su se pravili da se ne poznaju.

— Eto, gospodine moj, a moj otac mi je stalno govorio da čovek treba da gleda svoja posla. Hteo sam samo da pomognem zakonu i lepu sam nagradu dobio — govorio je Buč obraćajući se Kidu.

— Idi do đavola — procedi Kid preko ramena.

Tada svi ugledaše devojkicu koja iskrsnu pred njih na penom okupanom konju.

— Živ si... hvala bogu... oh, Hari da znaš kako sam se uplašila — jecajući i isprekidanim glasom govorila je Frensis pojurivši mu u susret.

Šerif i ostali se zagledaše u nedoumici.

— Mis Label... vi poznajete ovog momka? — najzad upita šerif buljeći u devojkicu koja je bez stida grlila i ljubila Sandensa.

— Sigurno da ga znam. On je putovao sa mnom još od Laramija. To je pošten čovek, a vi ste se obrukali, šerife, ova kvim ponašanjem.

Šerif Kodi počeo da se češka po temenu.

— A šta je sa ovim drugim džentlmenom?

Frensis prvo sleže ramenima a onda bolje zagleda Buča.

— Mislím da sam i njega viđela u vozu. Da, da sada se sećam. Dakle, šerife, stvarno ste se proslavili — dobaci podsmešljivo.

Kida i Buča brzo odvezaše i vratiše im oružje. Šerif pokušava sav smeten da im se neka-ko izvini ali ga Buč potapša pomirljivo po ramenu.

— Sve je u redu, šerife. Sva-ko bi na vašem mestu postupio na isti način. Vi nas ne poznajete, a'zatekli ste nas kraj gomile zlata i pobijenih ljudi. Na sreću devojkica nas je prepoznala i sve se razjasnilo.

Neko od potere iskopa iz bisaga flašu viskija i raspoloženje se brzo popravi.

I dok je sunce tonulo ka zapadu kolona umornih jahača krete polako put Santa Fea.

*
* *

Frenk Liston je uzalud molio i obećavao veliku nagradu, ali šerif iz Santa Fea nije hteo ni da čuje da u poteru krene pre jutro.

— Mislim po mraku ne bismo ništa uradili. Pogotovu ne posle one oluje koja je onako besnela. Jedan moj zamenik vi deo je oblake peska kako dolaze sa planine. Ne verujem da bismo uopšte uspeli da otkrijemo bilo kakve tragove. Ako je šerif sa svojim ljudima nešto uspeo utoliko bolje. Ako nije ja sada ne mogu mnogo da pomognem — bio je uporan šerif Dobson.

Liston je još dugo protestovao ali uzalud. Najzad diže ruke i vrati se u hotel.

Hteo je odmah da se vrati u Larami ali prvi voz je polazio tek narednog dana oko podne. Ostalo mu je tako jedino da čeka. Na zlato više ni je ni mislio. Brinula ga je sudbina ljudi koji su krenuli za banditima. Prvi put u životu doživeo je napad razbojnika i shvatio je koliko se varao kada je mislio da oni pripadaju dalekoj prošlosti. Uvideo je svoju zabludu, istovremeno upoznavši svu bezobzirnost ljudi s one strane zakona.

Mrak je već pao na ulice grada a on je i dalje nervozno šetkao duž balkona svoje sobe koja je gledala na glavnu ulicu. Konačno, posle dugog mučenja umor ga savlada i on pri leže na otoman kraj prozora.

Negde je u obližnjoj kući sat otkucavao ponoć kada se na ulasku u Santa Fe pojavi grupa prašnjavih jahača na konjima koji su bezvoljno koračali. Samo dvoje iz čitave grupe ni su pokazivali znake umora. U njihovim očima nazirao se žar ljubavi. Naročito u očima žene. U očima Sandens Kida koji je brzo preboleo prvu vatru vidljivija je bila seta od plame na ljubavi, ali on se trudio da to prikrije koliko može.

Već posle ulaska u grad Buč priđe šerifu.

— Pa, šerife, vreme je da se rastanemo. Ja ću tamo levo — reče i pokaza u mrak.

Šerif se trže iz dremeža.

— Da se rastanemo? Ali mister valjda ćete da dođete i primite nagradu. Pošteno ste je zaslužili.

— Meni je najveća nagrada to što je zakon pobedio. Samo vi idite dalje. Moj deo podelite sa svojim hrabrim momcima — nasmeši se Buč, dodirnu obod šešira i nestade u mraku.

Kid je video šta Buč radi. Znao je i zašto. Kasidi nije želeo da ih ljudi vide zajedno. Nasmeši se u sebi.

— Osmehuješ se Hari, čega si se setio? — upita Frensis

kojoj, kao i svakoj zaljubljenoj ženi, nije mogao da promakne nijedan gest voljenog čoveka.

— Nisam se ničeg setio, nego gledam onu poštenjačinu, onog momka što je sa mnom jurio bandu. Eno ode bez reči kao da to što je učinio nije ništa. A ja mu ne znam čak ni ime.

Kid se gotovo nasmeja sopstvenim rečima. Sve bi dao da je Buč sada mogao da ga čuje. Taj pametnjaković bi morao da mu oda priznanje zbog ovako dobre glume.

— Da dragi, hvala bogu da u ovoj zemlji još ima momaka kakvi ste vas dvojica. Neko bi na vašem mestu bar pokušao da pobegne sa onim zlatom, a vi...

»E, devojko, pobegli bismo i mi da smo imali vremena« — pomisli Kid, ali umesto da nešto kaže samo uzdahnu.

Komešanje na glavnoj ulici trže Listona iz sna. Brzo istrča na balkon i ugleda gomilu jahača pod svojim prozorom.

— Šerife? Šerife Kodi — reče ugledavši zvezdu na prsluku najbližeg jahača.

Šerif Kodi podiže pogled.

— Ja sam, mister Listone, zlato je kod nas — reče.

— Briga me za zlato, šta je sa ljudima. Jesu li svi na bro-

ju? — upita bankar zabrinutim glasom.

— Pa uglavnom. Imamo gubitke ali to je zbog oluje a ne zbog sukoba sa banditima.

— Čekajte silazim odmah — dobaci mu Liston i požuri iz sobe.

U predvorju hotela srete se sa umornim jahačima. Probudi portira i naredi mu da ljudima obezbedi sobe, piće i sve što zažele. Jahači prihvatiše samo piće a onda požuriše u sobe.

Liston htede da zahvati Kidu kad je čuo od šerifa šta se zbilo ali plavokosi revolveraš je već išao uza stepenice obgrli vši Frensis oko struka.

— Ništa, ništa, ujutro ću svi ma da zahvalim i da ih nagradim — reče Liston kao za sebe a onda i sam pođe da se odmori.

Bisage sa zlatom ostale su u sefu hotela.

Posle iznenadne galame i gužve u hotelu ponovo zavlada mir. Portir se vrati na svoje mesto, strpa ključ od sefa u džep na prsluku a onda se nasloni na šake i nastavi da dremati. Taman je utonuo u san kada na nosu oseti nešto hladno i golicavo. On prvo pokuša da otera napasnika ali uzalud. Otvori oči i zinu od straha.

Pred njim je stajao nepozna ti čovek sa maramom navučenom sve do sredine očiju. U ruci je držao kolt a drugom rukom dade mu znak da ćuti.

— Idemo do sefa momče i pazi šta radiš. Ubiću te kao od šale, to mi je bar lako. Ali, ako budeš slušao sve će da bude u redu.

Nesrećni portir počeo da drhti. I da je hteo nije imao snage da vikne. Znoj počeo u potocima da mu curi niz čelo i lice. Samo je zaklimao glavom.

— Polazi — naredi maskirani ponovo i munu ga koltom pod bradu.

Uzalud. Od straha portiru su se noge jednostavno oduzele. Maskirani mu tada raspali šamar i portir se prenu.

— Ne... nemojte... molim vas... ne pucajte. Daću vam što tražite samo me poštedite — mucao je plačući.

— Ništa ne brini samo budi poslušan i sve će lepo da se završi. Nije tvoje da čuvaš tu de zlatu, zar ne. Ti si samo običan portir i niko nema pravo da ti bilo šta prebaci — govorio mu je maskirani blagim glasom.

— Tako je ja sam samo običan portir. Baš me briga za tuđe zlato.

Pet minuta kasnije drhtavim rukama najzad je uspeo da otvori sef. Maskirani podiže bisage na rame a onda se nasmeši portiru.

Kada se nesrećnik okrete maskirani ga raspali drškom kolta iza uвета.

— Izvini, prijatelju, moram ovako — reče pa pošto podiže i druge bisage na rame žurno ali tiho napusti hotel.

Kada je odmakao stotinak metara maskirani skide maramu i počeo da se smeje.

— Kada budem Kidu pričao kako sam ove izveo zinuće od čuda. Da zinuće čak i on koji se nikada ne uzbuđuje.

A baš tog trenutka njegov ortak se uzbuđivao i to iz sve snage. U zagrljaju prelepe Frensis brzo je zaboravio i peščanu oluju i obračun sa banditima. Njeno telo i miris njenih poljubaca jednostavno su ga izluđivali. Izgubio je svaki pojam o vremenu.

— Hari, sada se malo odmori — prošaputa Frensis posle izvesnog vremena. Imaćemo dosta vremena da uživamo jedno u drugom. Sutra ću od šefa da tražim mesec dana odmora. Mislim da će nam to biti dovoljno da vidimo šta će sa nama dalje da bude.

Kid samo klimnu glavom i ispruži se po krevetu.

*
* *

Jutro je osvanulo sunčano i prijatno.

Frenk Liston, koji je prvi ustao da naruči bogat doručak za sve uzalud je zvao portira. Najzad do ušiju mu dopre tiho ječanje. On obide pult i za korači u sobu iza portirske lože. Ispod vrata sefa ugleda portira kako se jedva miče okrvavljene glave.

— Čoveče šta se desilo — povika kleknuvši pored njega?

— Maskirani bandit... sef... naterao me je... odneo je zlato — jedva je govorio portir pokušavajući da ustane.

— Lezi mirno, prijatelju, dok stigne doktor — opomenu ga Liston i krete po pomoć.

— Ali zlato... odneo je...

Liston samo odmahnu rukom i istrča na ulicu.

Posle desetak minuta svi su znali da je zlato zbog koga je toliko ljudi platilo životom ukrao maskirani bandit samo sat vremena pošto ga je potera donela a portir stavio u sef.

Nagađali su ko bi to mogao da bude, ali sve je ostalo samo na nagađanjima.

Najbliži istini bio je šerif Kodi, ali on je svoje sumnje zadržao za sebe. Naime on je bio uveren da su Buč i Kid zlato sačekali ovde u gradu i tu ga pokupili. Zato je samo upitao portira.

— Prijatelju jeste li sigurni da je bio samo jedan napadač?

— Ne znam...

— Kako to ne znate?

— Pa ja sam video samo je dnog. Možda ga je napolju čeka kao neko, otkud znam — reče portir.

Šerif Kodi samo zakluma glavom i povuče se u stranu.

Ma ko da je bio imao je vremena da ode gde ga noge nose i verovatno ga nikada nećemo pronaći — zaključio Liston. Hvala bogu da nisu ubili portira. To već ne bih mogao da podnesem jer ja sam jedini krivac za sve što se dogodilo — dodade slomljen.

Krozbi i ostali su ga tešili, ali on je samo odmahivao glavom.

Kid je još spavao kada se Frensis vratila u sobu.

— Hari, sve je u redu dobila sam odsustvo. Sad biraj

na koju ćemo stranu — reče razdragano.

Ona još nije znala šta se do godilo sa zlatom.

To su oboje saznali pola sata kasnije kada su sišli na do ručak. Kid je morao da okrene glavu u stranu kako bi pri krio osmeh.

Taj đavolski Kasidi. Sam je digao zlato i zbrisao. Sada negde čuči i likuje. Pitam se samo na koju li je stranu krenuo — razmišljao je Kid.

A Buč je snom pravednika spavao u gradskoj štali. Bisa-ge sa zlatom sakrio je na sigurno mesto. Kada je ogrejalo sunce ustao je i pridružio se starom konjušaru.

— Ništa lepše od sna u se-
nu. To ne može da nadoknadi
ni jedan hotel na svetu — re-
če veselo dok se umivao na pu
mpi.

Stari konjušar koji je čitav život proveo u štali osmehnu mu se s odobravanjem.

— U pravu si, sinko. Ništa lepše. Ja tu spavam već pedeset godina i vidi kakav sam.

— Pravi momak — dobaci mu Buč i obojica se nasmejaše.

Posle kafe koju mu starac ponudi, Buč reče da se vraća kući dole na ranč kraj Rio Grande.

— Stari, da li bih kod tebe mogao da kupim jedna dobra kola i pristojnu zapregu? Do-
jadilo mi je klackanje u vozu a zaželeo sam se prirode. Du-
go sam bio na istoku, u onoj gužvi.

Konjušar mu obeća dobra kola i lako se pogodiše oko ce-
ne. Pošto su se okrepili boga-
tim doručkom koji je konjušar doneo iz obližnjeg restorana Buč reče.

— Idem malo da prošvrljam gradom pa ću oko podne da nastavim put.

Konjušar mu samo mahnu rukom.

— Kad budeš hteo zaprega će biti spremna, momče.

Kasidi je neko vreme švr-
ljao gradom nadajući se da će ugledati Kida. Izbegavao je da se približi hotelu. Na žalost Kid kao da nije nameravao da izađe na ulicu.

Buč taman htjede da krene preko ulice kad na njega go-
tovo nalete poštanska kočija. On skoči u stranu gotovo pre-
ed njuškama prvog para ko-
nja.

Pedeset metara dalje kočija se zaustavi.

Među prvim putnicima iza-
đe naočiti visoki crnokosi br-
kajlija. Na sebi je imao crni
šešir visokog klobuka i širo-

kog oboda i dugi sivi mantil. Izbočina na desnoj strani jasno je pokazivala da se tu nalazi kolt.

Bio je to Fred Cimerman je dan od boljih Pinkertonovih ljudi. Stari Pinkerton nije hteo ništa da reskira pa je telegrafisao Cimermanu koji se nalazio nedaleko od Santa Fea i naložio mu da potraži Frensis Label i nađe joj se pri ruci. Uostalom Cimerman je bio jedan od retkih agenata koji je izbliza video dvojicu odmetnika.

Agent se osvrte oko sebe, otrese prašinu sa mantila a on da pogledom potraži šerifovu kancelariju.

Iako je bio daleko, Buč pre poznađe agenta.

— Sto mu muka, ako naleti na Kida...

Tada odluči da reskira i krete put hotela. Ovog puta imao je sreće. Kid se pojavi na vratima u pratnji lepe Frensis Label i odmah spazi Buča na drugom kraju ulice.

— Izvini draga idem preko da kupim cigare — reče i krete preko ulice.

I on je bacio pogled niz ulicu i ugledao dugi sivi mantil, ali nije video lice čoveka obučenog u mantil.

Čim je Kid krenuo preko ulice Buč uđe u radnju ispred koje je stajao.

Kid kupi cigare i dok je čekao kusur obrati se Buču.

— Šta je bilo? Ti si noćas bio u hotelu?

Kasidi klimnu glavom.

— Ima nešto drugo. Upravo je u grad stigao Cimerman.

— Fred Cimerman? — upita Kid tiho.

— Aha, video si ga i sam sleđa. Otišao je prema šerifovoj kancelariji. Šta ćeš sad?

Kid uze kusur klimnu glavom prodavačici a onda krete na ulicu. Potražio je pogledom Cimermana, ali ovaj je nestao sa ulice.

— Kide, unajmio sam kola. Zlato je već spakovano. Hajde da bežimo dok još imamo vremena — brzo je govorio Kasidi.

Kid ga pogleda a onda pogleda na drugu stranu ulice. Frensis je stajala kraj nekog izloga punog šešira i radoznalo ih zagledala.

— Idi ti. Ja ću da te stignem.

Buč je znao da nikakvo nagovaranje ne bi pomoglo.

— U redu, dečko. Idem prvi. Požuri. Idemo za Meksiko.

Sandens samo klimnu glavom i krete preko ulice. Grozniča-

vo je razmišljao šta da kaže devojci. Nije mogao da ode tek tako bez reči. Ne bar zbog onoga što je osetio dok je bio kraj nje. Čim joj priđe ona ga uhvati pod ruku i njih dvoje nastaviše šetnju. Prešli su na drugu stranu da pogledaju još jedan izlog.

Fred Cimerman je brzo završio razgovor sa šerifom Santa Fea i sada je krenuo prema hotelu. Posle nekoliko koraka primetio je Frensis. Znalo je odavno. Vidno se trže kad kraj nje ugleda plavokosog revolveraša i odmetnika. Povučese se u jedan ugao i počeo iz daleka da ih prati.

Kid ga ugleda na staklu izloga. Pitao se da li će detektiv da ga napadne tu na ulici ili će da sačeka neki pogodniji trenutak. Ipak nastavi da korača pored devojke.

— Eno tamo lepog restorana. Hajde da svratimo i popijemo kafu — predloži devojka. Sandens krete automatski.

Smestili su se za stočić u uglu. Devojka je bila leđima okrenuta ulici i nije primetila Cimermana kada je stao ispred širokog prozora.

Zato ga je Kid sasvim dobro video. Video je i znak koji mu je detektiv dao.

Znak je glasio: izađi na ulicu.

Kid uzdahnu. Možda je ovo najbolji način da se rastane sa devojkom. Dohvati joj ruku i nežno poljubi vitke prste. Ona ga pogleda s bezgraničnom ljubavlju.

— Hari i ne slutiš koliko te volim — reče tiho ne obazirući se na devojku koja im donese kafu.

Kid ponovo baci pogled ka prozoru. Cimerman se povukao nekud na ulicu.

— Volim i ja tebe — reče Kid. Upamti to ma šta se u budućnosti dogodilo — reče su mornim tonom.

— Čemu takav ton, dragi? Šta bi moglo da se desi?

— Ah, ko zna. Uostalom zaboravi kraj rečenice. Upamti samo da te volim.

Frensis se naže preko stola i nežno ga poljubi.

Desetak minuta kasnije Kid reče da mora za trenutak da izađe a njoj reče da poruči još po jednu kafu i konjak za njega.

— Požuri. Upamti da si od sada samo moj — pripreti mu devojka prstom a onda potraži kelnericu.

Cimerman je stajao na drugoj strani ulice naslonjen na drveni stub.

— Onda, Kide, ideš li dobrovoljno ili...

Pitanje je bilo nedvosmisleno kao i drška kolta koja je sada štrčala ispod peša dugog mantila.

Kid se gotovo tužno osmehnu.

— Hajde, Cimermane, potegni pa da završimo predstavu.

Glas mu je bio neobičan. Blag gotovo nečujan. Ipak detektiv ga je dobro čuo.

Zakoračio je sa trema i stao na sredinu ulice.

Kid takođe siđe sa trotoara i krete malo ulevo od ulaza u restoran.

Graja na ulici privuče pažnju Frensis Label. Ona ustade i priđe prozoru. Odmah je pre poznala Cimermana. Brzo pogleda na drugu stranu i krik joj zamre u grudima.

Tamo, na desetak koraka od Cimermana stajao je njen Hari. Nije stigla ni da se pomeri kad dva muškarca gotovo istovremeno potegoše oružje.

Pucnji zaparaše podnevni mir.

Cimerman se povi u struku i krajnjom snagom pokuša da podigne naglo otežalu ruku sa oružjem. Tog trenutka stiže ga i drugi kuršum.

Pogođen u grudi visoki detektiv odlete metar-dva nazad i pade u uličnu prašinu.

Frensis istrča na ulicu.

— Hari... zašto... on je... ko si ti? — vikala je nepovezano.

Kid je mirno stajao. Tada je primetila kako mu se levi rukav sve više natapa krvlju.

Neko na ulici reče.

— To je neki Kid... tako je rekao onaj momak u mantilu.

Devojci se zavrte u glavi.

Kid, Kid, KID...

Negde u podsvesti izroniše slike sa izbledelih poternica koje je videla, činilo joj se, pre milio godina u kancelariji svog šefa, starog Pinkertona.

— Gospode... ti si... Kid... ONAJ KID — reče i zavuče ruku u torbu.

Kada je izvukla napolje u njoj zablista mali revolver.

— Da, Fren, ja sam TAJ Kid — uzvрати Sandens mirno i vrati kolt u futrolu.

Frensis podiže revolver.

Kid joj se tužno osmehnu.

— Pucaj, devojko. šta čekaš.

Devojka počela da drhti. Ruka sa revolverom klonu i ona gorko zaplaka.

— Oprosti — reče Kid, a on da potrča i baci se u sedlo najbližeg konja.

Grubo zabi mamuze u konjske sapi i kriknu kao smrtno pogođena puma.

Dok su se očevici snašli, on je već zamakao iza prvog ugla.

Dok je tonula u nesvest pred očima joj zaigra lik plavokosog revolveraša, a onda se pretvori u oblak i nestade na vetru.

— K R A J —

OBAVEŠTENJE ČITAOCIMA

Serijski romani BUČ KASIDI I KID privremeno prestaju da izlaze, a umesto nje preporučujemo novu western seriju:

NEUSTRAŠIVI BENI BLAD

REZULTATI VELIKE NAGRADNE IGRE

U nagradnoj igri koju je organizovala Redakcija u brojevima romana Buč Kasidi i Kid 68. i 69. učestvovao je veliki broj čitalaca. Ovom prilikom se svima zahvaljujemo, i objavljujemo imena srećnih dobitnika.

Tačni odgovori su: 1. Robert Redford i Pol Njumen; 2. Šerif.

I NAGRADA — PUT U PARIZ

Branko Ljubinković, 18000 NIŠ, Dimitrija Tucovića 8; Elvino Malešević, 57000 ZADAR, Š. Brušine 5.

POKLON-PAKET BUČ KASIDI I KID: Slobodan Tomanić, 78000 BANJA LUKA, Ivana Gundulića 7; Slaviša Jurišić, 16000 LESKOVAC, Radnička 18/1; Nevenka Rupar, 47000 KARLOVAC, Kragujevačka 8a; Dejan Dmitrović, 23326 OSTOJICEVO, Maršala Tita 96; Elio Kučić, 51557 CRES, J. Soldatića 69; Milica Murić, 31000 TITOVO UŽICE, V. Maslaća 3/I; Miroslav Marjanović, 11000 BEOGRAD, Prahovska 4A; Vlado Đurković, 11500 OBRENOVAC, Vuka Karadžića 95; Miroslav Ljubenović, 17542 VRANJSKA BANJA, ns. Čosiki 14; Zoran Tomić, 26000 PANČEVO, Beogradska 2; Dušan Čupić, 11425 KUSADAK, Železnička stanica; Zoran Matijević, 36000 KRALJEVO, Obilićeva 69/I; Željko Tomić, 76100 BRČKO, NN ČAĐAVEC bb; Milan Popović, 16222 PREDEJANE, s. Suševlje; Milojka Jovanović, 32000 ČAČAK, 7. jula br. 16.

MAJICE BUČ KASIDI I KID:

Stevan Bajović, 14220 LAZAREVAC, Đ. Kovačević 25/A ulaz 4; Nikola Radaković, 21000 NOVI SAD, Balzakova 58; Petra Prohart, 62367 VUZENICA, Sp. trg. 32; Ljubiša Mihailović,

11430 UMČARI, Lole Ribara 34; Bora Ristić, 34318 JÁRME-NOVCI; Zoran Savković, 23261 LUKIĆEVO, Birčaninova 34; Zoran Vidojković, 11000 BEOGRAD, Cvijićeva 72/2; Nikola Arsić, 31000 TITOVO UŽICE, Maršala Tita 95/42; Muharem Manov 88440 PROZOR, Saliha Hadžića 2; Jovica Cvetković, 16201 MANOJLOVCE, s. Jelašnica.

KNJIGE BUČ KASIDI I KID:

Radoslav Ivković, 12220 VELIKO GRADIŠTE, Koče Popovića 24; Mijo Ferk, 41320 KUTINA, Vinogradska 36, Repušnica; Jadranko Berend, 42240 IVANEC, Nazorova 33; Miodrag Ratković, 11080 ZEMUN, Prvomajska 118; Igor Mešin, 79260 SANSKI MOST, N. Narodni front 17; Dejan Dimitrijević, 19000 ZAJEČAR, Đure Salaja 24/3; Zlatko Blažević, 51223 ŠKRLJEVO, Škrljevo 164; Bojan Živković, 16000 LESKOVAC, Stepe Stepanovića 84; Nenad Simić, 1200 POŽAREVAC, Jovana Popovića 3; Rubinčo Atanasoski, 51000 RIJEKA, Rada Končara 5

KOMPLET ZA JAMB:

Nenad Tomić, 74000 DOBOJ, 1. maja 10; Zoran Milovanović, 14236 Rudovci, s. Mali Crljeni; Dragan Pranjić, 75000 TUZLA, Dojčina Lukića 56; Dragoslav Čerek, 74453 BOSANSKI BROD, Liješće 208; Sanja Jelić, 71000 SARAJEVO, R. R. Janković 77; Mario Taslak, 58350 METKOVIĆ, Norinska 12; Dragana Kocić, 16000 LESKOVAC, Kozaračka 36; Vladislav Stjepanović, 57313 SMILČIĆ; Ljubiša Ćirić, 18205 NIŠKA BANJA, Čegarska 29A; Boban Đokić, 16000 LESKOVAC, Veselina Maslaše 45; Đuro Gencer, 54520 PODRAVSKA SLATINA, Ive Lole Ribara 7; Milan Kovačević, 23208 ELEMIR, Zdravka Čelara 16; Željko Husaina, 43400 VIROVITICA, Turanovac 7; Ljubiša Vuković, 71350 SOKOLAC, Slaviša Vajner Čiča 21; Tibor Balog, 24430 ADA, Aranđelovo 42; Staniša Petrović, 19257 RUDNA GLAVA, naselje Begluk; Dragana Džimrić, 19300 NEGOTIN, Daničićeva 47; Daniel Barbarić, 51000 RIJEKA, F. Čandera 23/A; Mališa Lukić, 12000 POŽAREVAC, Prilepska 19; Zvonko Bek, 41317 POPOVAČA, Sisačka ul. 122; Laslo Rokus, 21220 BEČEJ, JNA 137/1; Kokan Kalpak, 91000 SKOPLJE, Lenjingradska 75; Julio Lolić, 58000 SPLIT, Sutjeska 42; Ivica Babić, 36310 SJENICA, M. Jovanovića 97; Dragan Dimitrijević, 19300 NEGOTIN, Abraševa 17.

PEPELJARE EUREKA:

Stanko Cvjetković, 51410 OPATIJA, Cara Emina 3; Ivan Popović, 15000 ŠABAC, N. Jerkovića 34; Zoran Jovanović, 37000 KRUŠEVAC, Rasadnik 2 P-13 II/ 16; Mijo Rušak, 41040 ZAGREB, Klekovačka 30/2; Milan Pavlović, 23300 KIKINDA, Rade Trnića 16; Žarko Golić, 71000 SARAJEVO, Moše Pijade 58; Dragan Supurović, 31000 TITOVO UŽICE, Skojevska 11; Dimitrije Aleksić, 24000 SUBOTICA, Dušana Petrovića 5; Mladen Vučković, 37000 KRUŠEVAC, Sindelićeva P+13/14; Zlatko Đuras, 41000 ZAGREB, Kolarova 4/IV; Danka Miodragović, 56230 VUKOVAR, Olajnica 13/4; Budimir Panjković, 11260 UMKA, Aleksija Gansena 7; Zoran Đurić, 14000 VALJEVO, Milovana Glišića 17; Vesko Peković, 81400 NIKŠIĆ, Ul. IV crnogorske brigade 5b; Zoran Davitkovski, 91300 KUMANOVO, Kiro Antevski 5; George Šubonj, 26216 UZDIN, JNA 72; Josip Pandurić, 43300 KOPRIVNICA, Dubovac 3; Tahir Demiri, 72000, ZENICA, Branka Veseljaka 9; Branislav Janjanin, 11000 BEOGRAD, Takovska 31; Dejan Melović, 21000 NOVI SAD, Veljka Petrovića 10.

USNE HARMONIKE:

Željko Matijević, 78000 BANJA LUKA, Braće Pavlića 18; Dušan Karić, 15232 VARNA; Jadranko Palija, 44000 SISAK, Lenjinov trg 1; Stojan Klještan, 75400 ZVORNIK, Palučci 27; Marinko Vitić, Han-sinj 58241 OBROVAC; Filip Breulj, 58000 ZADAR, Josipa-Juga Šuljića 9; Milena Pavićević, 38250 GNJILANE; Slobodan Alempijević, 32212 PRELJINA, s. Rakova; Filip Brdovčak, 51000 RIJEKA, Rastočine Š-6/XIV; Andra Dinić, 11324 STARO SELO.

ŠTITNICI ZA SUNCE:

Jože Ličen, 65270 AJDOVŠČINA, C. IX Korpus 31; Zoran Branković, 54550 VALPOVO, Vjenac Republike 8; Sanko Spirovski, 91220 TETOVO, Ul. 116. br. 20; David Dukić, 21000 NOVI SAD, Trg Lenjina 8/I; Aleksandar Đurović, 37000 KRUŠEVAC, Čupićeva 2A, st. 5; Nešo Blagojević, 34320 GRUŽA, s. Lipnica; Mirko Gazdić, 22327 MARADIK, Žarka Zrenjanina bb; Sedrin Kahrić, 70101 JAJCE, IV crnogorske brigade bb; Dejan Stojanović, 16000 LESKOVAC, Đure Đakovića 61; Radovan Ristić, 11000 BEOGRAD, Bulevar JNA 170/101.

ALBUMI ZA SLIKE:

Maja Matko, 47000 KARLOVAC, Milašinčićeva 9B; Aleksandar Šibalić, 32000 Čačak, Hajduk Veljkova 4; Milovan Jagodić, 11307 BOLEČ, palih boraca 111, Bojan Dinić, 19350 KNJAZEVAC, 9. brigade 13 1/16; Miodrag Krstić, 11080 ZEMUN, Vrtlarska 5B; Zoran Ručnov, 15000 ŠABAC, Stojana Novakovića 1; Radoje Stanić, 36000 KRALJEVO, Kidričeva 48/39; Dejan Jakovljević, 11000 BEOGRAD, Partizanska 1, st. 14; Vojče Marković, 37220 BRUS, Vatrogasni dom; Ivica Paček, 43215 GRADEC, Gradečki Pavlovec 18.

KAPE ZA SNEG:

Saša Radojević, 11165 LABUDOVO BRDO, S. Janka Vukotića 20; Živorad Petrović, 14000 VALJEVO, Ljube Kovačevića 9/1; Milan Čalak, 81400 NIKŠIĆ, Željeznička kolonija 9; Cvijo Udo-
vičić, 72230 ŽEPČE, Želeća 78; Miloš Živković, 37201 PARUNOVAC, Ljube Mandića 20; Dragan Stanković, 16205 BOJNIK, Đuka Dinić 13; Slobodan Nedić, 25240 STAPAR, Lenjinova 3; Emil Stojanović, 18000 NIŠ, Brezovačka 5.

GARNITURE »DOMINO«:

Rade Miladinov, 23000 ZRENJANIN, Karla Marksa 1; Dejan Nagulić, 11000 BEOGRAD, Đure Đakovića 39; Nikola Krušić, 43260, KRIŽEVCI, Damjani 205; Snežana Marjanović, 78230 SKENDER VAKUF, Maršala Tita 25; Ivan Šćulac, 34000 KRA-GUJEVAC, Kopaonička 48; Predrag Ivković, 18227 SUBOTINAC.

Uskoro

NOVA VESTERN SERIJA:

NEUSTRAŠIVI BENI BLAD U AKCIJI

